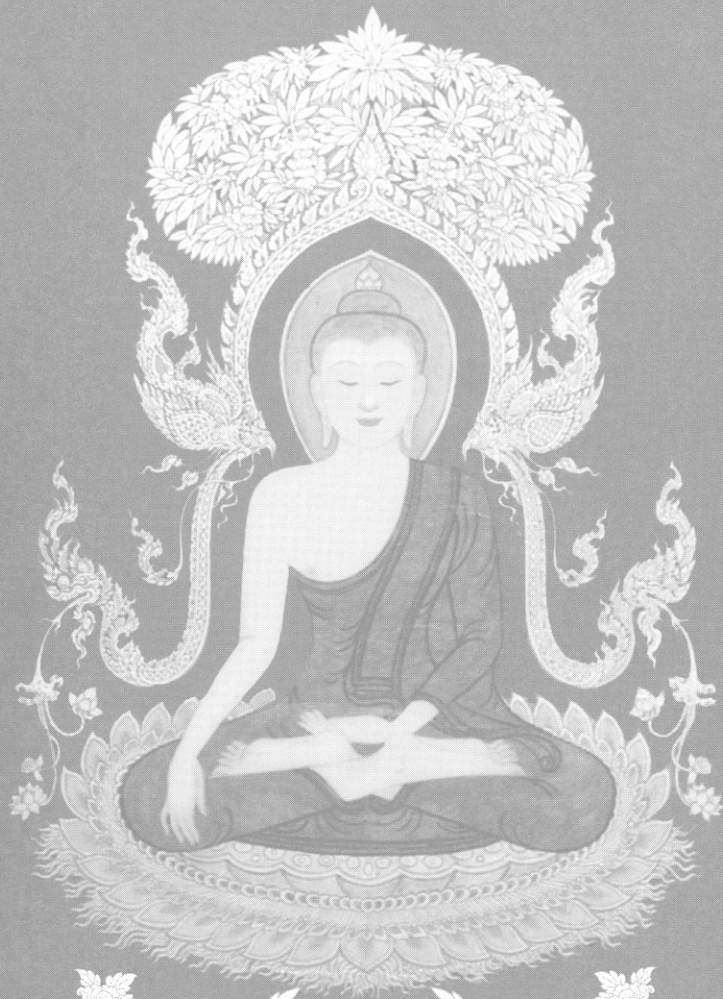

ธรรมวินัยใด อันเราแสดงแล้ว บัญญัติแล้ว
แก่เธอทั้งหลาย ธรรมและวินัยนั้น
ตั้งเป็นศาสดาของเธอทั้งหลาย
โดยกาลล่วงไปแห่งเรา

(พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงตรัสกับพระอานนท์ เมื่อใกล้เสด็จสู่ปรินิพพาน)

กระโถนข้างธรรมาสถ์

ฉบับที่ ๖ เดือนสิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

ใต้ต้นไม้ดงอันร่มรื่นประเสริฐกว่าความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ
ประเสริฐกว่าความเป็นใหญ่ในโลกทั้งปวง

(องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสพระคาถาแก่
อนาถบิณฑิกเศรษฐีเมื่อ กาะพะ บุตรชายบรรลุนิติภาวะ)

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมยุญญ

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ เดือนเมษายน ๒๕๔๔

ถาม : ถามเรื่องฤกษ์พรหมประสิทธิ์ที่หลวงปู่ปานท่านให้ นะครับ วันพุธ ฤกษ์ห้ามคือสามคำหรือห้าคำครับ เพราะเท่าที่ผมดูในตารางแล้ว.....

ตอบ : จริงๆแล้วมัน๓แต่ว่าอีกอันหนึ่งวัดทำซุงเขาพิมพ์ม้ามันจะเป็น ๕ คำ

ถาม : ตกลง ๓ นะครับ แล้ววันจันทร์ละครับหลวงพี่ อมฤตโชคนี้

ตอบ : ๓ คำ อันนั้นมันผิด เพราะว่ามันจะมีที่เขาพิมพ์ม้ามันตกไป ๒ อัน แล้วก็จะมิเกินอันหนึ่ง ฤกษ์ประสิทธิ์โชคมันจะเป็นอมฤตโชคไปเลย (หัวเราะ) ของเรามันไม่ผิดหรอกเพราะเราไปเปิดไล่จากปฏิทิน ๑๐๐ ปี มันลำบาก ถ้าหากว่ามีประเภทปฏิทินปกติมาเลยมามันก็เร็ว แต่ถ้าเราไปรอปฏิทินปกติมันก็ร่วมปีใหม่มันทำไมทัน เปิดไล่จากปฏิทิน ๑๐๐ ปี มันก็มีลอคหลุดตาไปบ้าง

ถาม : คราวนี้ขอลถามที่เป็นปีเกิดนะครับ ที่หลวงปู่ท่านเขียนไว้ ว่าวันนี้เป็นวันลาภ ชัย เสมอตัว กาลกนิโจร มรณะ ตกต่ำ แต่ละอย่าง หมายความว่าอย่างไรครับ ?

ตอบ : ความหมายมันก็ตรงตัวอยู่แล้ว วันลาภถ้าหากว่าเราทำงานอะไร จะทำอะไรที่เกี่ยวกับลาภผลเงินทองวันนั้นมันก็จะได้ดี วันชัยก็คือเกี่ยวกับต่อสู้ อย่างเช่นว่าอาจจะขึ้นชกมวยหรือไม่ก็ไปว่าคดี ความ ตกต่ำก็คือวันนั้นไม่ดีไม่ควรทำ เสมอตัวก็บอกตรงอยู่แล้ว กาลกนิก็คือไม่ดีแน่ วันโจรก็คือให้ระวังไว้ วันลักษณะนั้นของจะหาย่าง

- ถาม : แบบนี้ต้องระวังทุกอาทิตย์เลยสิครับ ?
- ตอบ : ก็ อาทิตย์ละครั้ง แต่จริงๆ ระวังไว้ทุกวันนะ ไม่ใช่วันอื่นที่ไม่ใช่วันโจรก็เปิดประตูหน้าบ้านหลังเลย ต่อให้ไม่ใช่วันโจรมันก็หาย
- ถาม : แล้ววันนี้ล่ะครับ ?
- ตอบ : วันนี้มันจะเป็นวันที่คล้ายๆ กับว่าวันที่เจ้าของดวงชะตาจะตกต่ำที่สุด โอกาสที่มันผิดพลาดจะเจ็บหรือตายมีมากกว่าวันอื่น
- ถาม : แยกว่ากาลกิณีอีกหรือครับ ?
- ตอบ : แยกว่าเยอะ **วันนี้อันตรายที่สุดของเจ้าของปีเกิด** นั้นแหละ อาตมาเองโค่นไปเต็มๆ ๔ เจ็ยวันนี้วันมรณะ ปกติแล้วมันกัดไม่เข้า (ถูกงูกะปะกัด)
- ถาม : วันมรณะนี่ของดีอะไรก็ช่วยไม่ได้หรือคะ ?
- ตอบ : ก็ต้องดูด้วยว่าเราทำบุญมาพอไหม ? กำลังใจของเราสูงพอไหม ? ถ้าหากว่ากำลังบุญกำลังใจมันสูงพอจากหนักก็เป็นเบา จากเบาที่เป็นหาย แต่ถ้ากำลังใจแยๆ ไม่เจ็บหนักก็ตาย
- ถาม : แล้วอย่างสมมติว่าคนที่เกิดช่วงปลายปีจะต้องนับเป็นปีไทยนี้ก็ต้อนับไปอีกปีหนึ่งใช่ไหมครับ ?
- ตอบ : ไม่ใช่ ปลายปีสากลใช้ไหม ? อย่างธันวาคม อย่างเช่นว่าเป็นปีนี้เกิดธันวาคมก็เป็นปีมะเส็ง
- ถาม : มันจะกลายเป็นเดือนหนึ่งหรือเดือนสอง
- ตอบ : จะเป็นเดือนอ้าย ปีมะเส็งเดือนอ้าย สมัยก่อนเขานับขึ้นปีใหม่เขานับเดือนห้า เริ่มเดือนห้า แรม ๑๕ ค่ำเดือน ๔ เป็นสิ้นปี ขึ้น ๑ ค่ำเดือน ๕ เป็นปีใหม่ อย่างเช่นเด็ก ปีหน้า ถ้าหากว่าเกิดก่อนขึ้น ๑ ค่ำ

- เดือน ๕ ยังเป็นปีมะเส็งอยู่ แต่ถ้าหากว่าขึ้น ๑ ค่ำเดือน ๕ ปี ๒๕๔๕ ไปแล้วเป็นปีมะเมีย เขาจะเริ่มนับกันอย่างนั้น พอเริ่มขึ้น ๑ ค่ำเดือน ๕ ก็เริ่มเปลี่ยนศักราช
- ถาม : ถ้านับตามเดือนสากลจะเป็นเดือนอะไรคะ ?
- ตอบ : นับตามสากลก็จะเป็นปลายๆ เดือนมีนาคมไม่กี่ต้นเดือนเมษายน
- ถาม : อย่างที่เขาเรียกว่าปีใหม่ไทยหรือเปล่าคะ ?
- ตอบ : ปีใหม่ไทยเขานับสงกรานต์เลย ก่อนหน้านั้นเขาก็จะนับกลางเดือนห้า ๑๕ ค่ำเดือน ๕ ไปๆ มาๆ มันลำบากเลื่อนขึ้นเลื่อนลง เขาก็กำหนดให้มันถาวรไปเลย ว่า ๑๓ เมษายน เป็นวันสงกรานต์ ๑๔ เมษายนเป็นวันเนา ๑๕ เมษายนเป็นวันสงกรานต์
- ถาม : แล้วเท่าที่ลองดูสถิติตามหลวงปู่ล่ะครับ โอกาสเกิดแบบนี้เป็นเท่าไรครับ ?
- ตอบ : จำ ๒ วันเท่านั้น คือ จำวันลาภกับวันชัย วันอื่นไม่ต้องจำ เพราะมันไม่ได้อยู่แล้ว (หัวเราะ) ง่ายดีไหม จะทำอะไรเกี่ยวกับลาภผลเงินทองเราก็ไปวันลาภ จะทำอะไรอย่างชนิดที่เรียกว่าเราจะต้องเหนือกว่าเขา ต้องการชนะเขาเราก็ไปวันชัย จำมัน ๒ วันแค่นั้นแหละอันอื่นเลิกจำเถอะ
- ถาม : ผมนี่กว่าแทนที่เราจะต้องไปจำวันมรณะ วันกาลกิณี จะได้ระวังตัวเอาไว้ ?
- ตอบ : เสียเวลา เอาวันดีไว้ ๒ วันพอ นอกจากนั้นมันหาศึยาก เสมอคนมันก็เสมอตัวไง หินะก็ตกต่ำ กาลกิณีก็เลวร้ายมรณะนี่ตายเลยโจระก็คือ

โคนโขมยแน่ รู้ครบมันก็ดีแต่บางที่รู้ครบมันอยู่นะ ก็เลยตัดเหลือแก่นั้น

ถาม :(ไม่ได้ยิน).....

ตอบ : ถ้าหากว่าบารมีเราสูงกำลังใจเราดีไม่จำเป็น แต่เรียกว่าไม่ประมาทก็ได้ พวกฤกษ์ยามต่างๆ มันเหมือนกับการข้ามถนน ถ้าเราดูดีแล้วว่าปลอดภัยไม่มีรถมาแล้วเราข้ามมันก็โอเค ๑๐๐ % ขัวร์ว่าเราไม่มีอันตรายแน่ แต่ถ้าหากว่าคนที่เขาคด่องตัวแล้วเขาอาจจะข้ามตอนที่รถกำลังวิ่งๆ อยู่เยอะแยะเขาก็ข้ามได้ คราวนี้จะเอาแบบไหนดีล่ะ ประกันความปลอดภัยหรือจะเสี่ยงดี คือ ถ้ามันไม่ลำบากมากนักเราก็ประกันความปลอดภัยไว้ไหม ? ถือฤกษ์ถือยามมันสักชนิดหนึ่ง แต่ถ้ามันลำบากมากเรามั่นใจว่ากำลังใจระดับของเราสร้างมาจนถึงขนาดนี้แล้วอันตรายไม่มีแน่ก็ลุยมันเลย แต่จริงๆแล้วพระพุทธเจ้าท่านสอนว่าอย่าประมาท อย่างนั้นก็ระวังไว้หน่อยดีกว่า มองซ้ายมองขวา ... มองขวามองซ้ายสิ มองซ้ายมองขวารวดชนแน่ (หัวเราะ) มองขวามองซ้ายมองขวาก็ปลอดภัยดีแล้วค่อยข้าม การถือฤกษ์ยามก็เป็นอย่างนั้น หลวงพ่อวัดท่าซุงปกติแล้วท่านถือฤกษ์ สะดวก คือ พร้อมเมื่อไหร่ทำเมื่อนั้น แต่ว่า..อันไหนก็ตามที่ท่านบอกกับลูกๆ แสดงว่าท่านลงมาชะง่อนช้าแล้ว ว่า ถ้าฝันเมื่อไหร่เป็นเจ็บตัวแน่ ท่านก็ถึงได้บอก ของเราถ้าเราไม่มันใจคิดว่าเราอาจจะรอดเราก็ลองดูได้นี้ ถ้าเจ็บตัวกลับมาค่อยมาถือตามท่าน (หัวเราะ) เพียงแต่ว่ามันจะรอดกลับมาหรือเปล่า ?

ถาม : แล้วอย่างฤกษ์ห้ามล่ะครับ อย่างวันอาทิตย์ห้ามขึ้นบ้านใหม่หมายความว่ายังไงครับ ?

ตอบ : โบราณเขาถือว่าอาทิตย์เป็นวันร้อน การขึ้นบ้านใหม่มันควร

จะอยู่ด้วยความร่มเย็นเป็นสุข ส่วนใหญ่เขาถือฤกษ์วันศุกร์กัน วันอาทิตย์เขาก็ไม่ขึ้นบ้านใหม่

ถาม : แล้วอย่างฤกษ์แต่งงานล่ะครับ เขาถือเอาวันที่ทำพิธีหมั้น หรือว่าทำพิธีสงฆ์ หรือว่าส่งตัวครับ ?

ตอบ : วันส่งตัว

ถาม : หมายถึงวันส่งตัวล่ะครับ

ตอบ : ฤกษ์แต่งงานคือวันส่งตัว ให้อันเข้าหอนั่นล่ะ

ถาม :

ตอบ : ที่เราทำแบบนี้มันถูกต้องเพราะว่าผีเขาต้องการสังฆทาน แต่ว่าการที่เราไปไหว้เซ็งเม้งที่ไปสุสานไปมันได้ตัวกตัญญู สมัยก่อนคนจีนเขาถือมากเลยออกตัญญู ไม่ไหว้สุสาน ไม่แต่งงาน คือ ไม่มีลูกเขาจะถือ ของเราเองเราทำทางนี้แล้วถ้าหากว่าเขาจะไปไหว้ถ้ามีเวลาก็ไปกับเขานิมนต์ตั้ง สาธุรูปานัง กตัญญูกตเวที ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี พระพุทธเจ้าท่านยังสรรเสริญไว้ชัดเลย ตรงจุดนี้แหละที่หลวงพ่อก่อนเคยบอกไว้ว่า สังเกตดูมีขคนจีนอยู่ที่ไหนก็ลำบากไม่นานเดี๋ยวก็ตั้งหลักฐานได้ ท่านบอกว่าคนกตัญญูอยู่ที่ไหนก็มีแต่ความเจริญ

ถาม : อย่างนี้สมมติว่าโจรฆ่าพ่อแม่ตายแล้วเอาลูกไปเลี้ยง ลูกรู้เข้า ก็ต้องการแก้แค้นให้พ่อแม่ตัวเองก็ต้องฆ่าผู้ที่มีคุณที่เลี้ยงตัวเองมาคิดว่าทางออกของคนที่อยู่ในภาวะอย่างนี้จะทำยังไงครับ ?

ตอบ : สำหรับตัวเราที่เป็นนักปฏิบัติคืออยู่แล้วก็ต้องทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ไป เพราะว่าถ้าเขาไม่เลี้ยงเรามาเราก็ไม่แน่ว่าจะรอดมาจากป่านนี้ บุญคุณกับความแค้นมันทดแทนกันได้ พ่อแม่เป็นผู้ให้กำเนิดแต่เขา

เป็นผู้ให้ชีวิตรักษาชีวิตเรารอด แต่ถ้าหากว่าไม่ใช่ผู้ปฏิบัติธรรมนี้ เออ มันน่า
พ้อคุณแม่เราดีไม่ดีก็ลงมือเอาเหมือนกัน (หัวเราะ) ต้องดูอย่าง**ทิวาภูมมาร**
ถ้าจำไม่ผิดรู้สึกว่าจะเป็น**พระเจ้าปเสนทิโกศล** สมัยก่อนการตีบ้าน
ตีเมืองคนอื่นเป็นการแสดงออกซึ่งพระราชอำนาจ มันเป็นเรื่องนิยม
อย่างหนึ่งของทหารของพระมหากษัตริย์ คราวนี้การที่ไปตีบ้าน
ตีเมืองของ**พระเจ้าทิมิตโกศล** ทำให้เขาตายแล้วลูกหนีรอดไปได้
ไปเรียนศิลปศาสตร์กับ**อาจารย์ทิตาปาโมกข์**เสร็จก็กลับมาล้างแค้นให้
พ่อแม่ ทำอย่างไรจะเข้าใกล้ตัวได้ ก็ไปสมัครเป็นคนเลี้ยงช้างเลี้ยงม้า
พอกกลางคืนก็คิดพิณกล่อม ระบายอารมณ์หรือว่ากล่อมช้าง
กล่อมม้าไปด้วยในตัว ปรากฏว่าเสียงพิณได้ยินเข้าไปถึงในปราสาท พระเจ้า
แผ่นดินท่านก็ว่า เออ คนนี้เขาเก่ง เลยเรียกเข้ามาให้เป็นนักดนตรีประจำ
พระองค์มีหน้าที่คิดพิณขับกล่อมแล้ว **ทิวาภูมมาร**เป็นคนที่อ่อนน้อม
ถ่อมตนตั้งใจปฏิบัติงานดี พระเจ้าแผ่นดินท่านก็ไว้วางใจกระทั่งกลายเป็นมหาด
เล็กส่วนพระองค์ไป คราวนี้วันหนึ่งออกล่าสัตว์ก็ไปด้วยกัน **ทิวาภูมมาร**
ขับธนูมาให้ก็แกลั้งขับซะเร็วจนพวกทหารตามไม่ทันลุลเลี้ยวไปตาม
ป่าจนกระทั่งแกลั้งบอกว่าหลงทาง **พระเจ้าปเสนทิโกศล**ท่านเหนื่อยมาก
ขอพักนอนหนุนคอก**ทิวาภูมมาร**นั่นแหละแล้วก็หลับ **ทิวาภูมมาร**เห็นว่าได้
โอกาสสว่างมีดอกมาว่าจะเสียบซะ มานึกถึงว่าตอนที่**พระเจ้าทิมิตโกศล**
ผู้เป็นพ่อจะโดนประหารชีวิต **ทิวาภูมมาร**หนีรอดไปแล้วแต่แอบมาดูการ
ประหาร **พระเจ้าทิมิตโกศล**รู้ว่าลูกชายตัวเองมา ก็ตะโกนขึ้นมาลอยๆ ว่า
"รักษาวให้มัน รักสันให้ต่อ" คนอื่นฟังไม่รู้เรื่อง แต่ว่า**ทิวาภูมมาร**ฟัง
รู้ว่าพ่อบอกว่า"อย่าจองเวรกัน" ถ้าหากว่าจองเวรกันต่อไปแล้ว

มันก็จะต่อเนื่องยาวนานกันไปไม่มีที่สิ้นสุดใช่ไหม ? เพราะฉะนั้นก็ควร
จะตัดมันให้สั้นลง แต่ถ้าหากว่าคิดสั้นเฉพาะหน้าจะต่อความยาวสาวความยืด
ให้มันเป็นแวนเป็นกรรมกันนับชาติไม่ถ้วนก็ทำหะ เท่ากับว่าพ่อสั่งห้ามไว้
นึกขึ้นมาได้ถึงคำสั่งพ่อก็เก็บอาวุธ มองไปมองมาความแค้นเกิดขึ้น
ก็ชักอาวุธขึ้นมาใหม่ เรื่อง่ายอยู่ถึง ๓ ครั้ง ๓ ครา จนในที่สุดเก็บอาวุธแล้วปลุก
พระเจ้าปเสนทิโกศลขึ้นมาสารภาพว่าตัวเองเป็นเชื้อสาย**พระเจ้าทิมิตโกศล**
พระเจ้าปเสนทิโกศลนั้นฆ่าพ่อแย่งราชสมบัติไป จะล้างแค้น แต่ตอนนี้
ทำไม่ได้แล้ว เพราะฉะนั้นต่อไปนี้จะไม่อยู่ด้วยจะกลับบ้านกลับเมืองของ
ตัวเองเวรกรรมทั้งหมดขอให้สั้นสุดลงแค่นี้ **พระเจ้าปเสนทิโกศล**
พอได้ยินก็เลยซาบซึ้งว่า ลูกศัตร์มีโอกาสก็ยังไม่แก้แค้นเลยมอบสมบัติ
คืนให้ครึ่งหนึ่ง เท่ากับว่ามีศักดิ์เสมอกันต่างคนต่างช่วยกันปกครอง
แผ่นดิน คราวนี้ของเรา ก็ดูสิ ถ้าเขาสมบัติเยอะๆ ก็ขอสักครึ่งหนึ่ง (หัวเราะ)
รีบล้างแค้นไม่ได้อะไร อันนี้ไม่แน่ใจเพราะว่าอ่านมาตั้งแต่เด็กๆ รู้สึก
ว่าสมัยก่อนเรียนตอน ป.๒ หรือ ป.๓ เองละมังเรื่องนี้ แต่ว่าใน
ธรรมบทเขามิจริงๆ รุ่นหลังๆ เรียนทันใหม่**ทิวาภูมมาร**นะ ? แหะๆ ลืม
หมดแล้ว ไม่ได้เรียนเลยใช่ไหม ? เรื่องดีๆ สมัยก่อนเขาเยอะเลยสมัย
นี้มันตัดเกลี้ยง หน้าที่พลเมืองกับศีลธรรมเขายกเลิกไปเลยใช่ไหม ? มาระยะ
หลังเห็นทำไมดีเปลี่ยนเป็นจริยศึกษา เอ้อ..มันจะศึกษาแบบอย่างที่ไหน
ไอ้คนเขียนแบบมันยังหาดีไม่ได้เลย จริยะแปลว่า แบบอย่าง **จริยศึกษา**
ก็เลียนแบบที่ดี หินี่แบบที่ดีมันไม่ค่อยมีให้เลียน แบบที่ดีๆ เขาต้องวางยา
ให้ตาย หลวงตาบัวโดน (หัวเราะ) เออ มันไม่ใช่แต่หลวงตาบัวนะ สมัยก่อน
หลวงพ่อเราก็โดนประจำ หลวงพ่อวัดท่าซุงนี่เขามิทั้งซุ่มยิง มีทั้งวางยา

มีทั้งเล่นไสยศาสตร์ ทำกันจนทุกวิถีทางทำไม่ได้ต่างคนต่างตายไปเอง

ถาม : พวกนี้เขาทำไปเพื่ออะไร เขาจะได้อะไรคะ ?

ตอบ : เขาจ้างมา ของหลวงพ่อนี่บางจุดน่าเกลียดมากเลยเหตุผล ถ้า หลวงพ่อตายคนจะได้ไปวัดเขาบ้าง แหม เหตุผลทุเรศที่สุด แต่ไอ้คน รับจ้างน่าจะไม่ได้หรือกมันมีเงินมันก็เอาเงินไปไหน ? ไอ้ตัวเองอยากได้เงิน ทองมันก็ไม่ไป หลวงพ่อกันได้มาเท่าไรทำมันก็ต้องเหนื่อยไปก่อไปสร้างมัน ก็โหลมาเอาๆ (หัวเราะ) คนไม่อยากจะ ได้เยอะ

ถาม : จำชื่อไม่ได้แล้ว อายุประมาณ ๕๘ ปี เป็นข้าราชการ บำนาญหลวงพี่รู้จักหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : พอได้ยินอยู่ ทำไมละ ตายแล้วไม่เน่าเนะมันผีในธรรมชาติ เพราะฉะนั้นพวกหมอเขาไม่ยอมรับ เขาก็บอกว่าอาจจะมโหรีประจำ ตัวบางอย่างที่ทำให้ตายแล้วไม่เน่า ไอ้โรคแบบนี้น่าเป็น (หัวเราะ) คือเรื่องที่เป็นธรรมาธิษฐานนี้เขาไม่เชื่อ เขาเชื่อเป็นบุคคลาธิษฐาน เรื่อง ของบุญบารมีเขาไม่ค่อยเชื่อกันมันต้องประเภทคนทั่วๆ ไป มันจะเอาคน สร้างบารมีมาจนเป็นพระอรหันต์ไปเท่ากับมันๆ ก็ยากเหมือนกันนะ

ถาม : ต้องเป็นพระอรหันต์หรือครับถึงจะไม่เน่า ?

ตอบ : ไม่ต้องหรอก เอาแค่พระอนาคามีปฏิบัติญาณก็ได้แล้ว ปฏิบัติญาณนี้จะแสดงผลตั้งแต่พระอนาคามีขึ้นไป . เพราะ ว่า ปฏิบัติญาณอาณานูปภาพเขาสูงมากถ้าหากว่าไม่ยอมรับกฎของกรรม ไม่ละ ทางโลกได้ขนาดพระอนาคามีเดียวไปฝืนกฎของกรรมหรือไม่ก็ทำเพื่อตัวเอง เลยกลายเป็นบังคับไว้เลยว่าต้องระดับนั้นขึ้นไปผลถึงจะปรากฏ เพราะฉะนั้น บางคนฝึกแทบเป็นแทบตายใช้อภิญาใหญ่ไม่ได้เต็มทีสักทีหรือถึง

อนาคามีเมื่อไหร่มันก็เต็มทีเมื่อนั้นนะ

ถาม : ในขณะที่มีผลแบบนี้หมายถึงบอกว่าเป็นแบบนี้ๆ ใจใหม่ครับ?

ตอบ : มันบอกได้ แต่ขณะเดียวกันทางวิทยาศาสตร์เขาไม่เชื่อใจ จันรอไปก่อน รอให้มันทำถึงมันก็เชื่อเองแหละ ตอนนี่ปฏิเสธไว้ก่อน ถ้าไม่ปฏิเสธเดียวเขาหาว่างมาย ทำถึงระดับนั้นแล้วคิดว่าให้เป็นอะไร มันก็เป็นไปตามที่ต้องการหนังสือพิมพ์ลงจะน่าสนุก บอกว่าชาวบ้านรำลึก กันมากกว่าหลวงพ่อบุญถึงคำมรณภาพแล้วไม่เน่า บุคคลผู้นี้ในเมื่อ ตายแล้วไม่เน่าคงจะสร้างบารมีมาใกล้เคียงกัน (หัวเราะ) อันนั้นมันเป็น สมบัติเศษฐินะไม่ใช่สมบัติของเรา หลวงพ่อมรณภาพไปแล้วไม่เน่า มันก็โคตรมหาเศรษฐี ลูกศิษย์หลวงพ่อตายแล้วไม่เน่ามันก็เศรษฐี ของเราเองไปชมสมบัติเศรษฐีอยู่นะสมบัติของตัวเองเรามีบ้างไหม ? มันสำคัญอยู่ตรงที่ว่าสร้างสมบัติเหล่านี้ให้เกิดขึ้นกับตัวเรา ไม่ใช่เที่ยว ไปดูแล้วก็ชื่นชมว่าของเขาดีอย่างไรโน้นของเขาสวยอย่างนี้ของเขาสวย อย่างนั้น ถ้าอย่างนั้นตัวเองก็จนแย้อยู่ทุกวัน เพราะฉะนั้นสำคัญอยู่ ตรงที่ตัวเองทำได้เพราะทำเองให้ได้นอกจากจะหมดสงสัยแล้วผลยัง ทำให้เกิดสุขทั้งปัจจุบันและอนาคตด้วย

ถาม : แล้วอย่างเรื่องที่เขายกกว่าพิศูจน์ไม่ได้ คนธรรมดาที่ไม่ได้ นั่งสมาธิอะไรก็ไม่มีโอกาสได้เห็น ?

ตอบ : มีเยอะ พวกล้างป่าช้านี้เขาเจอหลายศพที่ไม่เน่า พวกนั้น ตรงจุดที่เขาฝังจะมีแร่ธาตุอะไรบางอย่างที่มันรักษาสภาพเอาไว้ได้ มีเหมือนกัน อย่างของต่างประเทศที่เขาไปเจอหล่มโคลนแห่งหนึ่ง ที่มันเป็นมันมีหมดเลย คนตกลงไปตายก็คนๆ ไม่เน่าเลย

ลักษณะอย่างนั้นก็เหมือนกันนะโคลนมันอาจจะเกิดจากการหมักหมมของใบไม้ใบหญ้าอะไรที่เป็นสมุนไพรบางอย่างที่มันสามารถรักษาสภาพเอาไว้ไม่ให้เน่าได้ มันมีเหมือนกัน แต่ว่าเขาไม่ได้ไปไหน เขานั่งอยู่กับบ้านจนกระทั่งตายแล้วก็แห้งตายไปทั้งทำนองนั้นแหละ (หัวเราะ) มันจะเอาอะไรมารักษาละในเมื่อเขาไม่สามารถจะอธิบายได้เขาก็เลยคิดว่าอาจจะมิโรคประจำตัวบางอย่างทำให้ตายแล้วไม่เน่า ไอ้โรคนั้นมันมีแต่ตายแล้วเน่าเร็วขึ้น (หัวเราะ) ไอ้โรคที่ตายแล้วไม่เน่าเนี่ยน่าเป็น

ถาม :(ไม่ได้ยิน).....

ตอบ : ถ้ารู้แล้วจะไปฉันท่าไมละ คือว่าเรื่องของกรรการรักษากำลังใจญาติโยมนั้นหมายถึงแต่ในคำคิดเท่านั้น อย่างของหลวงดาบวนี้เกิดเขาใส่ยามาแล้วถวายแล้วต่างๆ ที่รู้แล้วจะฉันท่าไปเพื่อรักษากำลังใจเขาณะ..เป็นคุณจะทำไมละ ?

ถาม : เคยดูหนังจีนอาจารย์ตี๊กม้อท่านก็รู้ว่ามิยาพิษแต่ท่านก็กินไปคำ ๒ คำ

ตอบ : นั้นอาจารย์ตี๊กม้อ ถ้าเป็นอาตมานี้ก็เอาเหมือนกันเพราะว่าเคยไปเที่ยวแถวแดนกะเหรี่ยงบางทีเขาลองของเขาทำมา ตอนแรกก็ตั้งใจจะกินพอเป็นพิธี พอรู้ว่าเขาทำมาเสยฟาดมันจะเหียนเลย อร่อยดีไปนั่งปวดท้องอยู่ กินให้มันรู้ว่าเราไม่กลัวมัน อันนี้ไม่ได้กินเพื่อรักษา กำลังใจมันหรือ กินให้มันรู้ว่าเราไม่กลัวมัน กินเสร็จก็ไปทนนั่งปวดท้องอยู่เป็นนึ่ง

ถาม :(ไม่ได้ยิน).....

ตอบ : ประเทศจีน โดยเฉพาะสมาคมและสลักของเขาถวายเจ้าแม่กวนอิม

๑,๐๐๐ พระหัตถ์ และจากไม้จันทน์เหลือง สูง ๖ เมตรน้ำหนัก ๕ ตัน ถวายในหลวงในวโรกาสเฉลิมพระชนมพรรษา ๖ รอบ เขาใช้ช่าง ๑๒,๐๐๐ คนนะ และสลักเป็นเวลา ๒ ปี ตอนนี้อยู่ที่ศูนย์ศิลปาชีพบางไทร กำลังจะสร้างพระตำหนักถวายอยู่ ตอนที่เขาลองอยู่ก็เลยแวะเข้าไปร่วมสร้างพระตำหนักด้วยแล้วเขามอบศิลปวัตถุและสลักไม้ต่างๆจากหินสบู่พวกหยกมาให้หารายได้โดยเสด็จพระราชกุศลคือได้ทำให้อาวุธในหลวงแล้วแต่ในหลวงจะใช้ แต่ของเขาแพงขึ้นหนึ่งเล็กๆ ก็ตั้งพันกว่า ๒ พัน ๓ พัน ขึ้นใหญ่ๆ หน่อยหนึ่งค่าศูครู้สึกว่า ๘๐,๐๐๐ มั้ง ส่วนใหญ่ก็เป็นแสนๆ แต่ว่าฝีมือเขาแล้วมันก็น่าชื่นชมอยู่ ชื่อเจ้าแม่กวนอิมมาเป็นคลับเล็กๆ คล้ายๆ คลับเป็งพิพณะเปิดออกมาข้างในเห็นและเป็นเจ้าของแม่กวนอิมพันมือ ปรากฏว่าอาวุธที่ทำนถืออยู่ถอดออกได้ ก้านเล็กยังกับเส้นผมนะถอดออกได้ ฝีมือเขาร้ายจริงๆ เป็นการแกะด้วยมือจริงๆ เพราะว่าแต่ละองค์หน้าตาไม่เหมือนกัน ถ้าแกะด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์หน้าตาจะเหมือนกันทุกองค์ ใครมีโอกาสก็แวะๆ ไป ตั้งที่ศาลาโรงช้างเขาจะสร้างพระตำหนักใหม่ถวายผู้มีศูบบริจาคมีอะไร ส่วนถ้าเราไปซื้อของเงินส่วนนั้นก็จะถวายโดยเสด็จพระราชกุศล

ถาม : ของเงินเขานับเป็นหน่วยอะไรหรือครับ ?

ตอบ : ไม่รู้ละเห็นเขานับ ๑๒ พัน มันเขียนมาอย่างนั้นหรือภาษาอังกฤษมันเขียนอย่างนั้นไม่รู้ ภาษายังกฤษมันเขียน ๑๒ พัน

เขาบอกว่าสมเด็จพระเทพฯ เท่ากับเป็นชุดสันติภาพ สร้างความเข้าใจอันดีงามระหว่างประเทศไทยกับประเทศจีนได้มาก เสด็จประเทศจีนอย่างเป็นทางการ ๑๓ ครั้งแล้ว คราวที่แล้วนั้นพระราชินีเสด็จปกติพระราชินีเสด็จจะเอาเจ้าฟ้าชายไปด้วย งานนี้เสด็จเมืองจีนต้องเอา

สมเด็จพระเทพฯ ไป (หัวเราะ) สมเด็จพระเทพฯ เป็นล่ำมให้ ส่วนใหญ่ท่านก็ไปซะจนทั่วแล้ว งดนี้ท่านเรียนภาษาจีนที่เมืองไทยเรียนมา ๘ ปีแล้ว ทางสถานทูตจีนจัดอาจารย์เก่งๆ มาสอนให้แล้วก็ไปคิวเข้มเดือนหนึ่งถึงได้คุ้ยคว้าจับคิดกลับมา ไปถึงขนาดต้องไปเขียนลายมือจีนวาดภาพลายพู่กันจีน ไปรำมวยจีน แล้วก็ยังต้องไปบรรยายให้นักศึกษาจีนฟังเป็นภาษาจีนเกี่ยวกับไทยศึกษา โอ้โฮ..มันคงเช่กละเอียดยิบเลย ว่าเก่งจริงหรือเปล่า ? ศึกษาเกี่ยวกับเมืองไทยต้องไปบรรยายให้เขาฟังว่าเมืองไทยมีอะไรดีบ้าง มีสิ่งไหนที่ถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของไทย แล้วก็ต้องไปเล่นดนตรีไทยให้ฟังด้วย (หัวเราะ) รู้สึกว่าเขาจะคิดใจมาก ถ้าเขาขอให้เขามั้ย ? ขอสมเด็จพระเทพฯ ไปครองเมืองจีน เพื่อมันจะกลับใจมั้ง ลาวก็เอาแต่แม่นางเทพฯ นั้นแหละคนอื่นไม่เอาหรอก (หัวเราะ) เสด็จประเทศลาวเมื่อไหร่ก็แม่นางเทพฯ แหละ

- ถาม : ถ้ายกแผ่นดินให้ด้วยก็เอาละ เอามารวมกัน
- ตอบ : มันก็ไม่แน่เหมือนกัน ตอนนี้นั้นอะไรละ ถิ่นกาขาวไขไหม ? ชาววิไล ไทยมหารัฐ จักรพรรดิราช อีก ๒ รัชกาลเท่านั้น
- ถาม : ๒ รัชกาลหรือคะ ?
- ตอบ : อืม.. มหากาลผ่านมหาภัย รู้จักธรรม จำต้องคิด สนิทธรรม จำแขนขาด ราษฎรราชาจน นิ่งทนทุกข์ ยุคทมิฬ ถิ่นกาขาว พอรัชกาลที่ ๑๐ นี้ชาววิไล ๑๑ ก็ไทยมหารัฐ ๑๒ ก็จักรพรรดิราช เป็นจักรพรรดินี้ต้องปกครองทั้งโลกเลยนะ
- ถาม : อ้อ..หมายถึงรัชกาลหน้าจะดี ?
- ตอบ : รัชกาลที่ ๑๐,๑๑,๑๒ ถึง ๑๒ นี้ก็ขึ้นเต็มที่แล้วเพราะว่า

บรรดาบ้านเมืองต่างๆที่มีกษัตริย์อยู่ก็ต้องเอารูปแบบการปกครองที่รัชกาลที่ ๘ ของเราทำอยู่ในปัจจุบันไปใช้กับคนของเขา เพราะที่ใช้แล้วมันดีชาวบ้านจะอยู่เย็นเป็นสุขกัน แล้วที่ไม่มีระบบพระมหากษัตริย์อยู่แล้วแต่เคยมีก็พยายามฟื้นฟูระบบขึ้นมา พื้นระบบขึ้นมาจะต้องทำยังไงละ.. มันก็ต้องมาศึกษาแบบตัวอย่างจากระบบที่ดีที่สุดปัจจุบันก็คือเหลืออยู่ที่เราทำนั้น ของราชวงศ์อื่นๆ นี่เขาให้ความเคารพระบบพระมหากษัตริย์น้อยมากแล้ว อย่างของอังกฤษ ขนาดที่ควีนยังครองราชย์อยู่แห่ๆ นะ ตอนนีโค่นบีบสารพัดเลย

- ถาม : ต้องเสียดายนี่คะ
- ตอบ : เขาบังคับให้เสียดาย ของท่านเองก็ไม่ได้ทำอะไรให้เห็นเด่นชัดเกี่ยวกับการบำบัดทุกข์บำรุงสุขของชาวบ้านไขไหม ? ของเรานี้ในหลวงท่านทุ่มเทศตลอด ๕๐ กว่าปี ตอนที่ครบกาญจนาภิเษก ๕๐ ปีนั้นคุณบรรหาร เป็นนายกอยู่ ทุบลเกล้าถวายเงิน ๘๘๘ ล้าน ถวายในหลวง เรามา นั่งถามตัวเองท่านเหนื่อยแทบตาย ๕๐ ปี ให้ ๘๐๐ กว่าล้านคุ้มหรือเปล่า ? ตอบตัวเองว่าไม่คุ้ม ปรากฏว่ารุ่งขึ้นในหลวงมอบคืนให้ไปแก้ปัญหาน้ำท่วมกรุงเทพฯ ไม่เอาชักราชชาติเดียว ขนาดให้ ๘๐๐ กว่าล้านเราว่าไม่คุ้ม ท่านยังไม่เอาเลย
- ถาม : (คุยเรื่องปลุกต้นไม้ใน กทม.)
- ตอบ : (เสียงพูดขึ้นมาทับเสียงหลวงพี่.....) ใช้น้ำมันแพงอยู่แล้วของไม้ใช้แล้วแห่ๆ คั้นไปซื้อมาจะแพงเลย (อะไรคะ) ปาล์มน้ำมันงาไอ้ที่เขา มาประดับถนนนะ ไอ้พวกนั้นนะมันจะหมดอายุอยู่แล้ว เขาโละสวนทิ้งนะ กลายเป็นว่าซื้อมาแพงๆ ทั้งนั้นต้นหนึ่ง ๕ พัน ๖ พัน ความจริงเขาจะโละสวนขอเขาฟรีๆ ก็ได้ คนมันก็คงเต็มใจให้เพียงแต่ขออนุญาตปักป้ายหน่อย

ว่าใครบริจาคเท่านั้นละ

ถาม : มันไม่สวยแล้ว ถาปเก็บพอมันร่วงออกมา ก็ดินอะไรก็ไม่รู้

ตอบ : นั่นมันไม้ทะเลทรายแท้ๆ เลย เอามาปลูกกรุงเทพฯ มันก็เหมาะสมดินอย่างอื่นนะมันสวย ที่นำไปปลูกเยอะๆ ก็คือประคู้ ประคูนี่ ต้องไปคู้ที่ยะลา ยะลานั้นนอกจากฝั่งเมืองจะงามแล้วดินไม้ยังงามด้วย ยะลานั้นดินประคู้ ๒ ข้างมันสานถึงติดกันหมดเลย แต่ระยะหลังๆ นี้เห็นพวกการไฟฟ้าไปฟันมันออก โดยเฉพาะเทศบาล ก็เกี่ยวกวาดดอก ประคู้ตอนที่มันบาน เพราะว่าประคู้มันบานพร้อมกันทั้งดอกพร้อมกัน มันก็เกี่ยวกวาดมันเลยฟันถึงทั้งชะเออะเลย น่าเสียดาย ประคู้กิ่งอ่อน นั้นล่ะให้ความร่มเย็นดีมากเลย

ถาม : ถ้าเราปลูกแค่มะม่วงก็คงไม่มีใครฟันหรอก ?

ตอบ : ไม่น่า ก็อย่างในพระมหารชนกใจ ไอ้ต้นมีลูกก็โดนเล่น ชะจนกระทั่งล้ม ถึง ก้าน ใบ ฉีก บรรลัยวายวอดหมด ไอ้ต้นไม่มีลูก งียันต้นเขียวเขียว

ถาม : แต่ว่าคนไปเก็บผลไม้ในเรื่องพระมหารชนกเป็นคนมอญนี่คะ ?

ตอบ : (หัวเราะ) เขาบอกว่าลาวอยู่ในไหนสัตว์สูญพันธุ์ มอญอยู่ที่ไหนต้นไม้สูญพันธุ์ มันอยากจะมีมันเล่นฟันดินลงมากินนะมันก็เกี่ยวเป็น โคนต้นไม้เลย กินทีเดียวเล็ก

ถาม : เห็นว่าบางประเทศห้ามคนลาวเข้า

ตอบ : อิสราเอลนี่

ถาม : เหรอคะ ? กลัวสูญพันธุ์ ?

ตอบ : มันไม้จิ้งกัสูญ มันสูญไปแล้ว ขนาดตีข่าว เอ.พี. ทั่วโลกเลย

บอกว่า คนไทยพวกนี้ เขาใช้คำว่าคนไทยนะ ว่าไปจากอีสาน คนไทยพวกนี้ มีความสามารถสูงมาก แต่มีเชือกเส้นหนึ่งเท่านั้นเขาสามารถประกอบ เครื่องมือดักสัตว์ได้แล้ว เสร็จแล้วไม่ใช้เพราะว่าถอดยาก แต่ว่าทำเพราะว่า สัญชาติญาณในการล่าของเขา เขาจะมีความสุขมากถ้าได้กินสัตว์ที่เขาล่ามาเอง ไอ้พวกนั้นของเขาก็ไม่เคยไปแตะไปต้องเลย เขาปล่อยมันเอาไว้อย่างนั้นแหละ พอถึงเวลาคนไทยไปทำงานอยู่ในกัมพูชา ไอ้กัมพูชานี้มันคล้ายๆ คอมมูนนะ พวกคอมมูนนี่แต่ละหมู่บ้านๆ จะอยู่รวมกันเป็นรูปแบบในลักษณะของสหกรณ์ แล้วพอผลิตได้ผลผลิตก็มารวมกันแล้วก็ส่งตลาด เขาสามารถต่อรองพ่อค้าได้เพราะว่าผลผลิตมันเยอะ นั่นแหละก็เข้าไปรับจ้างในกัมพูชาของเขา แล้วก็ไปกินชะสัตว์ของเขาสูญพันธุ์ไปอย่างๆ ไปเลย (หัวเราะ) มันไม่เคยโดนล่ามันก็เชื่อ.. เสร็จ ! วิกรรมคนไทยเชื้อสายอีสานแท้ๆ ก็แสงชัยโง่ ลูกน้องแสงชัยเขา ๑-๘ คน บอกปวดหัวเป็นบ้า พักเดียวเท่านั้นแหละ แมงกินนูนมาเป็นถุงเลย (หัวเราะ) แสงชัยบอก เฮ้ย ! เอามาไปปล่อย (หัวเราะ) ไอ้ลูกน้องก็ ครับ..ครับ ปล่อยเสร็จก็กลับมา แหม หัวหน้า อร่อยนะครับ (หัวเราะ) แสงชัยถามว่า มีงอดหรือเปล่า ไม่งอดหรือครับ แต่อยากกิน เขาให้ค่าอาหารวันหนึ่ง ๒๐๐ นะไอ้ลูกน้องแทนที่จะไปซื้อหมู ซื้อไก่ เปล่าหรือก มันไปจับโน่นจับนี่มากิน ก็แบบเดียวกับที่สมัยอยู่ชายแดนเหมือนกัน เรากำลังหลับๆ อยู่ในบังเกอร์นี่กลางคืนทำไม่อย่างงั้น ร้องกันซิบหายเลยวะวันนี้ ทนไม่ได้ลุกขึ้นมาส่องไฟดู โน่น..มันยัดเอาไว้ทั้งถังเลยได้เตียงรณะ (หัวเราะ) เจ้าหน้าที่มาตรวจมันกลัวเขารู้ แล้วมันรู้ว่าเราไม่ว่าอะไรมันๆ มาซุกเอาไว้ได้เตียงเรา เราก็มารู้ถึง ของใครวะ ? บอกว่าผมครับๆ คว่าดังได้ก็วิ่งหายไป รุ่งเช้าก็เอาเกลือเกลือแล้วก็เอาลวดนะ

แทงได้คางมัน ร้อยอยู่บนราวเป็นร้อยๆ ตัวเลย เราก็บอก เอ๊ย ! บาบ มันบอก บาบ นะ ร้อยบุญไม่ร้อยหยอก (หัวเราะ) จะทำยังไงกับมันได้ ?

ถาม : ไม่สั่งอดข้าวเลยละคะ ใครกินอดข้าวเลย

ตอบ : อยู่ชายแดนนี่มันต้องผ่อนผันเขา เพราะเรื่องขวัญและกำลังใจของทหารเป็นเรื่องสำคัญ แต่มันสงสาร เพราะว่า..ถึงเวลา เขาเทเกลือลงไป ไอ้พวกอึ้งนี่ ไอ้โ..พองมันพอดไปหมดละ มันแสบตามันๆ ก็เอาตีนป่าย มันยิ่งป่ายมันก็ยิ่งแสบ บอกไม่ถูก..กรรมใครกรรมมัน เราเพียงแค่แปลกใจว่าทำไมคืนนี้ยิ่งอ่างมันร้องดังเป็นพิเศษ ใครจะไปรู้ว่ามันกัดไว้ได้เดียวเราเป็นถังเลย มันกลัวเข้ามาขคนอื่นตะมัน มันรู้ว่าเราไม่ทำอะไรอยู่แล้ว (หัวเราะ) สมัยเด็กๆ ของเรามันก็กระหายเลือดแบบนั้นแหละ แต่ของเรามันคิดตรงที่ว่าล่าแล้วเอามากินใจ มันไม่ได้ประเภทฆ่าทิ้งฆ่าเล่นอะไรแบบของคนอื่นเขา

ถาม : การที่เราเป็นผู้บังคับบัญชาแล้วไม่เหมือนกับทำให้ท้ายเขาหรือครับ?

ตอบ : ไม่ได้ให้ท้าย แต่ก็ไม่ห้าม คือ เรื่องใครเรื่องมันเลย นั่นมันเรื่องส่วนตัวเราไม่ยุ่งกับเขา ของเราจะยุ่งกับเขาก็ต่อเมื่อส่วนรวมเสียหาย เรื่องของระเบียบวินัยเสียหาย ถ้าหากว่าระเบียบวินัยยังไม่เสีย ส่วนรวมยังไม่เสีย เราก็อ่อนผันให้เขาได้ ตอนอยู่กองร้อยปกติพอถึงเวลาเราเข้าเวร เขาก็มาเบิกพลั่ว พลั่วสนาม เบิกคนละอัน ๒ อัน เดินหาย ไปโน่นนั่นป่าหลังกองร้อย โน่น ตอนเย็นๆ ก็กลับมาแล้ว ก่อนที่จะเคารพธง เพราะต้องรวมพลเคารพธงตอนเย็น มันก็กลับกันมาแล้วหัวมาเป็นพวงเลย แะ ไปขุดเข้กัน หัวมาถึงก็จัดแจง ผ่าท้อง ถลกหนังเสร็จเรียบร้อยก็ไปข้างโรงครัวเขาตัด ๑๐ บาท

ตัดกระเพราให้มันสับไปอย่างคิดเลย ของเราก็แค่เปลืองพริกกระเทียม ใบกระเพราหน่อยหนึ่ง คิดค่าตัด ๑๐ บาท เสร็จแล้วก็รวมกัน เขาก็มีตั้งเป็นวงๆ วงหนึ่งก็จะมีกับข้าวทางโรงครัว ๒ อย่าง ของมันก็จะมิพิเศษของมันมาคราวนี้มันมีอยู่วันหนึ่ง เราก็แปลกใจมากเลย เอ๊ย ! ปลานิลทอด มาจากไหนวะ? คือของทหารนี่ไม่ต้องไปคิดหรอกประเภทจะกินเป็นตัวย่างนั้นนะ ทหาร ๑ กองร้อย โถ้ ๖ ตัว ลองเฉลี่ยดูสิว่า ๑๕๐ กว่าคน ต่อโถ้ ๖ ตัวมันจะได้เห็นสักชิ้นไหม ? แล้วไอ้ ๖ ตัวนี่ไม่ใช่ของเราทั้งหมดคะ จำสูตรกรรมฟาดไป ๑ ตัวแล้ว มันถือว่ามันทำของมันอยู่ มันก็กินของมันนะ ไอ้เราก็งว่า เอ๊ะมันมาได้ยังไงปลานิลทอดตัวโป้งๆ ทั้งนั้นเลย ข้องใจมาก มันจะต้องไม่ชอบมาพากลยังไงแน่ก็เลยลากคอมันคนหนึ่งมาถาม เอ๊ย เอมามาจากไหนวะ มันก็บอกว่า อย่างบอกคนอื่นนะครับ ที่สะพานากองร้อยนะ บอก มึงจับยังงี้วะมันบอกว่าตอนเขาหลับกันหมดแล้วผมเอามุ้งซ่อน (หัวเราะ) มันเอามุ้งซ่อนเข้า มันจับมุ้ง ๔ มุม แล้วไล่ซ่อนเอามากินจนได้ ส่วนอีกทีหนึ่งก็รุ่นที่ อติศักดิ์ นรา นั่นให้ท้ายเขาเลย จับนกพิราบ กองร้อยนี้หลังคามันมีช่องลมเยอะไซ้ใหม่ นกพิราบมันเข้าได้ก็เข้าไปอาศัยอยู่มันก็เต็มไปหมดเสียงมันวู่ว่าๆ อยู่บนหลังคาทั้งคืน นั่นแหละ ไอ้นี้ก็ปีนขึ้นไปจับนกพิราบมาได้ก็มัดๆ เอาใส่ตู้เอาไว้ ปรากฏว่าวันนั้นเจ้านายเขาตรวจความสะอาดพอดีเลย (หัวเราะ) ก็ตรวจไล่ไปๆ พอเปิดตู้เจอนกพิราบตาปริบๆ อยู่เป็นสิบเลย (หัวเราะ) เวลาตรวจความสะอาดนี้เขาจะตรวจเตียง ตรวจตู้ ตรวจหมดทุกอย่างเลย เปิดตู้เจอนกพิราบตาปริบๆ อยู่เป็นสิบเลยถามว่า ใคร ? วันนั้นโคนซ่อมกันอาน วิถีสงไทยของทหารเขาเรียกว่า ซ่อม สั่งมันวิดพื้นนั่งกระโดดกันชะหูดาลายเลย มันชอบไปกันตอนดึกๆ ไอ้ที่เขาหลับกันหมดแล้วนะ นายทหารเวรหลับแล้วอะไรแล้ว

ถาม : ผิดกฎหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : มันไม่ได้ผิดกฎไม่ได้อะไรหรอก แต่เขาก็เลี้ยงมันอ้อมอยู่ทุกวันนี้แหละ แล้วมันทะเลาะใหม่ ของที่เขาเก็บไว้ประดับสวยๆ งามๆ มันคันจับมากินกันหมด มันกินกระทั่งแมวนะ (ชื่อสา..) โธ่..แมวมันยังเอาไปกินหมดเลย

ถาม : แสดงว่าไม่อ้อมจริงมังคะ ?

ตอบ : ไม่หรอก มันอยากกิน เรากลั้มมาถามว่าหมาหายไปไหน ? เขาบอกไอ้จันท์จัดการไปแล้ว แมวหายไปไหน ? มันจัดการไปแล้ว

ถาม : ทำทางน่าจะส่งไปอยู่ทะเลทรายนะคะ

ตอบ : พวกนี้มันเก่ง ตอนสมัยออกฝึกภาคกองร้อย ภาคกองพัน ภาคหมู่ตอนหมวด อาศัยพวกนี้แหละ โห พวกมันเยี่ยมจริงๆ กรรมการตรวจสอบหามันไม่เจอหรอก เขาห้ามเอาเสบียงอาหารไปนอกจากจะเดินไปตามแผนที่เข็มทิศตามจุดที่กำหนด บางจุดเขาจะมาส่งเสบียง บางจุดต้องไปแย่งชิงจากข้าศึกสมมติเขา นั่นแหละถึงจะกินได้แต่พวกนี้มันออกไปเพียบเลย กะป็น้ำปลา หอม กระเทียม อะไรของมันนะ แล้วครูฝึกตรวจไปหะจะไม่เจอหรอก ถึงเวลาเขาจะตรวจมันเอาไปซุกไว้ไหนก็ไม่รู้ แต่พอถึงเวลามันเลยจุดตรวจไปมันสะพายกันทั้งๆ ต่อไป อาศัยมันได้กินอยู่เรื่อยแหละ ไปกินดัมพ์ยาไก่ป่าทีหนึ่ง โอ้โห มันเผ็ดกระโดดเลยอย่างทีแสงชัยเขาว่าไอ้แกงกระเด็นนะ มันกินแล้วมันจะเลียได้(หัวเราะ)ขนาดว่าพอกินเข้าไปเสร็จแล้วลงมาอาบน้ำน้ำห้วย มันเย็นขนาดไหนละ ขึ้นจากห้วยมานี้เหงื่อแตกพลั๊กๆ เลย มันร้อนขนาดนั้นนะมันใส่อะไรบ้างก็ไม่รู้ สารพัดสารเพเท่าที่เห็นนี่ไอ้พวกกะเพราป่า พวกพริก ขี้หนูป่า มันตะบันลงไปเป็นกำมือ แต่ว่าสงสารลิงตัวหนึ่งมือมันเหนียว มันโดนยิงซะพรุนไปหมดแล้วมันไม่ยอมตกลงมามันก็นั่งประเภทเอามือซ้ายอุดเลือด

ก็ออกทางโน้น เอามือขวาอุดเลือดก็ออกทางนี้ เออ..ไม่รู้จะทำยังไง มีอยู่คราวหนึ่ง เกือบตาย ไม่รู้... เออเอ็ม ๑๖ ไปยิงหนูป่า ยิ่งถูก ๑ นัดหนูป่าไม่รู้สักอะไรเลยนะไล่จิวัดจูดตูด หนูป่ามันประเภททรทศมาก ใจล่ะ ถ้าหากว่าไม่ใช่กระสุนที่มันหนักจริงๆ โคนจริงๆ นี่เอามันไม่อยู่ กระสุนเอ็ม ๑๖ มันแหลมๆ นิดเดียวมันพุ่งปืดก็ผ่านไปแล้ว มันมีแต่ยิงคนนะที่มันมีผล โคนไป ๑ นัด หนูป่าไล่จิวัดจะเกือบตาย คือ กว่าที่มันจะรู้สึกว่ายายนะไอ้คนก็ปางตายด้วย กระสุนมันคมมันทะลวงผ่านพริคไปเลยใจ แรกๆ มันก็ซาๆ ก่อน จนกว่ามันจะรู้สึกว่ามันโดนหนัก กว่าที่มันจะรู้ว่าถูกรวดตายได้แล้ว ไอ้คนยิงก็เกือบตาย ออกพื้นที่กันแต่ละทีบางที นำเปื้อน กำลังค้อมๆ กันระวังกันตัวลิบเลยนะ จะเหยียบกับระเบิดกันเมื่อไหร่วะ ? เสียขิงขิง ! มันก็ต้องพุ่งหมอบกันหมดนะ ไอ้ระยะยาเล็อกยิงนก (หัวเราะ) เห็นแล้วอยากกิน มีอยู่ที่หนึ่ง ชายแดนตาพระยา ระหว่างบ้านทับเจียม บ้านนางาม ไอ้ช่วงนั้นแหละที่เห็นพวกมันไม่กินตะกวดกัน ตะกวดตัวใหญ่เป็นไอ้เข้มันก็ไม่กิน (ทำไม่ล่ะคะ) ก็..ไอ้พวกนั้นมันกินศพ คือ ช่วงนั้นมันตายกันเยอะแยะจริงๆ ช่วงเหตุการณ์ในหมากมุ่นปี ๒๕๒๓ นะ ๒๕๒๓ ทหารถวนของเฮงสัมรินชาติเข้ามาทะเลาะเข้ามาในเขตไทยตั้งหลายกิโล แล้วพวกเรากว่าจะขับไล่มันออกไปได้ตายเยอะเลยวคนั้น ถ้าไม่ได้เครื่องบินติดปืน พวกเฮลิกอปเตอร์ติดกันขีปัดมีดมีดหลักมันไม่ออก ๓๐๐ กว่าศพ กลั๊นพุ่งเลย แล้วปะทะกันทุกวัน อยู่หน้าแนว ๕ เดือน เฉพาะกองร้อยเดียว นี่ตายไป ๑๒ คพ ๑๒ คพนี่นับเฉพาะฝ่ายเรานะ ฝ่ายเขาตายเยอะกว่าตายกันที่ ๓ คพ ๕ คพ เขาถือว่าขอกันกินพอตายก็เอาศพไปฝังลวกๆพวกสัตว์มันก็ไปรื้อกันขึ้นมากิน แฮม..ไอ้พวกเหยี้ย พวกตะกวดนี่ ตัวยาว ๕ ฟุต ๖ ฟุตขงกะตะเข้ นั่นแหละ เห็นมันไม่กินกันก็อีตรงนั้นแหละ (หัวเราะ) เพราะมันเห็นคาๆ ตา

มันไปคู่ยศภินกัน ไปอยู่แถวมันก็ไปควิวีล้าสัตว์ของชาวบ้านแล้วก็เวทนามัน มันไล่ดื้อจนถึง เอาอาหารล่อ พอลิงมันออกมาพันชายป่าเสร็จก็ดักทาง ด้านป่าไว้ไม่ให้มันกลับ ไล่ดื้อไปดื้อนมา มันก็วิ่งหนีขึ้นต้นไม้กลางทุ่ง ต้นไม้แถวทุ่งมันก็จะไปโคกขึ้นไปหน่อยหนึ่งแล้วก็มุดต้นไม้ไม่ก็ต้น คราวนี้ก็เสร็จละสิ สอยเอาทีละตัว แล้วเห็นมันตกลูกหลือมด้วยเบ็ดก็ทีนั้นแหละ เขาจะใช้ไ้พวกไก่เป็นๆ นะ ก็ยวบเบ็ด แล้วก็โยนลงไปบนกอสะวะ ตรงนั้นมัน มีบึงใหญ่อยู่เขาเรียกว่าบึงสะลือกก็อก บึงสะลือกก็อกบางที่มันออกเสียง เป็นบึงสะดักก็ก มันจะมีพวกงูหลือมอยู่ พอไ้มันคืบพันๆ มันก็เลื้อยปริศมาถึง ก็คว้ามันเลย พอมันขยอกเข้าปากก็ตัวคเบ็ด ฉิบ ! อีคราวนี้ก็เอ่อกันเข้าไปหะ คนกับงูนะ คึงกันไปรั้งกันมา พอคนชนะก็แปลว่าต้องเอาสะวะมาครั้งบึงนะ งูมันเอาหางพันกอสะวะไว้ เย่ๆ กันมาลากเข้ามาน้ำบานเลยไปเอาขึ้นมา เขาต้องใช้ตะขอใดๆ เหย ตะขอที่เขาใช้เกี่ยวกระสอบข้าวพวกนั้นแหละ ไม่งั้นเกี่ยวมันไม่อยู่

ถาม : แล้วเชือกใช้เชือกอะไรคะ ?
ตอบ : เชือกไ้ล่อนใหญ่ๆ ไ้เราเองไม่ยากบอกมัน ปล่อยให้มันเหนื่อย ถ้าหากว่าขยอกมันๆ หากินง่ายไป ถ้าเป็นรณะพอมันเกี่ยวติดปากมันแล้ว ไม่ต้องไปออกแรงคึงมันหรือ แคคึงเชือกให้ตึงหน่อยแล้วก็เคาะเชือกไปเรื่อยๆ หากไม่เข้าอันหนึ่งตีไปเรื่อย พอมันกระเทือนแล้วมันเจ็บปากเดี้ยวมันเลื้อย ตามมา ถ้าบอกมันแล้วมันหากินง่ายเกินไปก็เลยนั่งเชียร์มัน ให้มันเย่อไป เหยะกว่าจะได้กวาดสะวะไปครั้งบึงงูมันเอาหางพันเอาไว้ (หัวเราะ) ก็แบบ เดี้ยวกับตกปลาไหลเหมือนกัน ตกปลาไหลนี้ปลาไหลมันคุดอยู่ในดิน นี้ไม่ต้องไปคึงหรือเสียวเวลาปลา เบ็ดยึดหมคแหละ มันไม่ยอมออก ใช้วิธีคิด

คิดสายเบ็ด มันเจ็บปากเดี้ยวมันก็ค่อยๆ ปล่อยตัวตาม
ถาม : แล้วตอนคึงมันก็เจ็บเหมือนกันนี่คะ ?
ตอบ : มันคึงมันต่างคนต่างออกแรงใจ มันก็ยังมีสิทธิ์ที่จะชนะได้ นี้ของเรามันเจ็บอยู่ตลอดคนี้ เคาะไปเลย พอมันรู้ว่าพอนแล้วมันไม่เจ็บ มันก็คลายตามมา ใครคุดอนาคอนค้ำบ้าง ? อนาคอนค้ำมันใช้อะไร ? มันไม่ได้ใช้เบ็ดมั้ง มันใช้ปืนฉมวกนะ
ถาม : ถ้าทั้งตัวเอาไปเลี้ยงได้ทั้งกองร้อยนะคะ
ตอบ : นั่นชาวบ้านเขาล่ากัน ไม่ใช่พวกทหารไปล่าหรือ ทหารมัน ไม่เสียเวลาไปล่าหรือ ออกไปเหยียบกับระเบิดมันไม่คุ้มกัน
ถาม : ถ้าเอาลูกงอนาคอนค้ำกับลูกงูหลือมมาเลี้ยงพร้อมๆ กัน มันจะโตเท่าๆ กันมั้ยคะ ?
ตอบ : มันต้องคุดที่อาหารมันด้วย ถ้าหากมีไ้หมันกินอุดมสมบูรณ์ มันก็โตได้เยอะไม่ต้องห่วงหรือ แต่ อนาคอนค้ำมันอยู่น้ำมากกว่าอยู่บนบก นานๆ มันโผล่ขึ้นบกขึ้นมาจะที มันเท่ากับเป็นงูน้ำนะ แต่งูหลือมของเร มันงูบก ถ้ามันหาอาหารมันก็ลงน้ำหรือถ้ามันร้อนมันก็เลื้อยลงน้ำไปแช่
ถาม : ไปอ่านเจอที่เขาเขียนบันทึกไม่ลับของครูบา เขาพูดถึงอภิญญา เขาบอกว่าไปสงเคราะห์คนโกล้จะตาย แล้วเขาก็บอกว่าคนนั้นนะตอนโกล้ จะตายเห็นตัวอะไรก็ไม่รู้ นึกถึงมคค่าเดินมาเป็นแถวขอบเอามือไปขยี้ ไปรูค เยอะๆ ทีเดียวตายเป็นแถวเลยละ แล้วเขาก็ส่งจิตไปสงเคราะห์พ่อเขาก็ผ่านตรง นี้ไป สักพักหนึ่งตัวคนที่โกล้จะตายเขาก็นึกถึง เขาก็ส่งจิตไปสงเคราะห์อีก เขาก็บอกว่าจิตมันตกลวงค์ อีกสักพักหนึ่งเขาก็ไปเกิดเป็นอสุรกาย แล้วเขาก็เขียนบอกว่าไปเกิดเป็นอสุรกายนี้โชคคึกว่าไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน

หมกี่เลียงง ?

ตอบ : เขาม่าจะเขียนว่าเป็นอสุรกายโชคคิดว่าเป็นสัตว์นรก มันอาจจะผิด มันสลับกัน พ้นจากอสุรกายแล้วเศษกรรมทำให้มาเป็นเครื่องจานต่อ ม่าไปก็ตัวก็เป็นเท่านั้นแหละ

ถาม : อสุรกายนี้มันโมทนาบุญได้หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ได้อยู่ เพียงแต่มันจะมีโอกาสโมทนาบุญล่ะ ?

ถาม : ถ้าเป็นสัตว์เครื่องจานนี้จะโมทนาได้หรือครับ ?

ตอบ : ทำได้ด้วยซ้ำไป

ถาม : ทำได้ ?

ตอบ : อย่างเอราวังเทพบุตรโฆษกเทพบุตรทำบุญเองจะด้วยซ้ำไป เอราวังเทพบุตรก็ช่วยเขาก่อสร้างเป็นช่างให้เขาชักลากไม้ไปสร้างศาลาอย่างของ โฆษกเทพบุตรนี้สงเคราะห์พระปัจเจกพุทธเจ้า ช่วยระมัดระวังอันตรายสัตว์ ร้ายให้ แล้วมันทุกเทพบุตรนี้เป็นกบได้ฟังธรรม แล้วก็ก้างขาว ๕๐๐ งูหลือม อีกนั้นก็ฟังธรรมโขมัย สร้างบุญเองได้จะด้วยซ้ำ มักกะโฏเทพบุตรนั้นตก ดันไม้ตาย เป็นถึงตกดันไม้ตายเสียชื่อหมด เอารวงผึ้งไปถวายพระพุทธเจ้า ตอนที่อยู่ป่าเลไลยก์นะ เสร็จแล้วพอพระพุทธเจ้ารับก็ตืออกคิใจกระโดดโลดเต้น แล้วดันไปคว่าก้างแห้งเข้า (หัวเราะ) ตกดันไม้ตาย เสียชื่อจริงๆ พวกสัตว์ เครื่องจานนี้โอกาสทำบุญมีเยอะ ไอ้ของคนเรานี่สิ้นาเสียคายโอกาสทำบุญ มีมากกว่าเครื่องจานนับไม่ถ้วนแต่ไม่ค่อยจะทำกันหรือ ฟังเทพหลวงพ้อม้วน ท้ายๆไหมล่ะ ? พวกเทวดาใหม่นะ ขอให้ทำบุญนั้นให้ทำบุญนี้ให้หลวงพ้อ บอกไม่ทำให้หรือก อีตอนเป็นคนมันเลือกไม่ทำเองนี้หว่า(หัวเราะ)ใครๆ ฟังถึงตรงนี้คงว่าหลวงพ้อใจดำเป็นบ้า เลยนะความจริงหลวงพ้อท่านประเภท

ไม่ทำให้หรือกนิมนต์พระพุทธเจ้ามาเทศน์ง่ายกว่า (หัวเราะ) ถึงเวลา สงเคราะห์กำลังใจเขาได้เลย

ถาม : อย่างเทวดาหรือพรหมนี้เขามีโอกาสทำบุญอะไรไหมคะ ?

ตอบ : เยอะ จะสร้างเองก็ได้ อยู่ข้างบนก็ถือศีลภาวนาต่อ คีลทรงตัว เป็นปกคืออยู่แล้วก็สักขาบทก็ได้มันไม่ต้องไปละเมิดนี้ ภาวนาก็ทำใจตัวเอง คัดกิเลสต่อไป แล้วขณะเดียวกันมีพระคืออยู่ที่ไหนก็ไปฟังเทศน์ฟังธรรม ไปใส่บาตรไปอะไรได้

ถาม : ต้องไปแอบใส่หรือคะ ?

ตอบ : อาตมาก็เคยโดนเขาแอบใส่แต่อด ตอนเช้าๆ ก่อนบิณฑบาต ก็ใช้กำลังใจคว่าวันนี้คนที่ใส่บาตรคนแรกจะเป็นใคร มันพิสุจน์ได้โขมัย ?

ถาม :

ตอบ : ที่ฝึกอยู่หลวงพ้อท่านให้ฝึกในวัดก่อน ท่านบอกว่าถ้าเกิด ไม่ได้กินก็ไปกินที่โรงครัวจะได้ไม่อด นั่นล่ะ ครูบาอาจารย์ท่านรอบคอบ ในเมื่อ ท่านรอบคอบเราก็ฝึกตามวิธีนั้น แต่หลวงพ้อสพคุณท่านออกไปเลย ไปอยู่ที่บึงลับแลเลย สอนวิธีสอนอะไรท่านเสร็จท่านก็ไปตั้งอธิษฐานด้วยว่า ถ้าไม่ใช่อาหารที่ใส่ลงไปใบบาตรนี้จะไม่ฉันอะไรเลย นี่ตั้งกำลังใจคิด เทวดาเขา ชอบ เขาอยากลองคว่ากำลังใจมันแต่ไหน ท่านใช้ได้จริงๆ เลยกำลังใจเข้มมาก เพราะว่าทั้งนมทั้งโอวัลตินตั้งอยู่ใกล้ๆ ประเคนแล้วด้วย..ไม่ตะละเลย นอน เหลือแต่หนังหุ้มกระดูกหายใจพะงาบๆ เราก็ ๑๐ วันเข้าไป คนไม่กินอะไรเลย ๑๐ วันมันแย่นะถ้าหากสมาธิไม่ทรงตัว แล้วท่านกำลังใจเหลือเกินจริงๆ ไปถึง หน้าที่ยิวเลย เอายาได้ปให้เม็ดสองเม็ดมีกำลังขึ้นมาหน่อย เสร็จแล้วก็ให้ พวกญาติโยมที่ไปด้วยเขาใส่บาตร ก็ต้องหุงข้าวต้มให้มันและๆ ไม่นั่นฉันไม่ได้นะ

อดมาเป็นสิบๆ วัน ของทหารสมัยที่ฝึกได้เคทไลน์ เขาทิ้งไว้กลางเกาะร้าง อาหาร ๓ วันหากินเอง ไม่มีคให้เล่มเดียวกับกระตักน้ำหนึ่ง อยู่ ๓ วันหากินเอง อันนี้มันเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการฝึกจู่โจม จบจากตรงนั้นขึ้นฝั่ง ปล่อยให้เราตั้งโต๊ะเลี้ยงเลย มันเล่นให้ไต่อย่างคนละตัว กินกันไม่ได้เลย เสียของเปล่า อ้วกเลย.. เพราะร่างกายไม่ได้รับอาหารมาหลายวันเขาเรียกว่าเป็นความคิดของคนบนฝั่งนั่นแหละ คือ ยังไง มันก็ได้กินแน่ เรากินกัน ไม่ได้หรรอก มันจืดเสียแรกก็คือเลี้ยงตัวมันเองด้วย พอขึ้นมาฝั่งบู๊เขาก็จะติดประดับหัวเสือให้ก่อน ให้อีเสือคาบมีคัลักษณะเดียวกัน ถ้าอดนานๆแล้วไปกินอาหารแข็งทีเดียวยังไม่ได้หรรอก ถ้าไม่ไขปวกท้องปวดไส้ ชักไปเลยก็ลมใส่ ดีไม่ดีย่อยไม่ได้ตายเอาง่ายๆ ไม่ใช่แค่อาเจียนรับไม่ได้

ถาม : แล้วหลังจากนั้น....?

ตอบ : ก็ต้องให้เขาต้มพวกข้าวต้มและๆ เป็นโจ๊กเลย ใส่บาตรให้ เพราะท่านอธิษฐานไว้ว่า ถ้าไม่ได้ใส่บาตรท่านไม่ฉัน ก็ต้องใส่บาตรให้ท่านแหม.. ให้คนอดมานานๆ นี่มันน่ากลัว กินน้ำตาย บาตรเบอร์ ๘ ครั้ง ใส่เสียก่อนบาตร ฉันหมดนะ แล้วก็อดค่ออีกอย่างน้อย ๑ วัน ถ้าไม่ใช่ ๑วัน๑๐วัน เข้าไปลูเลียทีหนึ่งเห็นแย่มากๆ ก็โผล่ไปคูที เป็นอาจารย์ที่โหดใช้ได้ (หัวเราะ)

ถาม : ตกลงได้กินบ้างหรือยัง ?

ตอบ : ไม่ได้กิน ตั้งกำลังใจผิด

ถาม : เป็นยังไง... ?

ตอบ : อยู่ครบ ๓ เดือนไม่ได้กินเลยมีแต่อาหารที่เราให้คนเข้าไปถวายถึงจะได้กิน ตกใส่บาตร ถึงเวลาเดินกลับมา การขอข้าวเทวดากินมี ๒ แบบ แบบหนึ่งนี่เราเลือกต้นไคต้นหนึ่งเป็นการเจาะจงเลย เอาบาตร

ไปแขวนไว้ แล้วก็ตั้งใจแผ่เมตตาให้เขาถ้าได้ยินเสียงคังถูกเหมือนกับใครเอาอะไรเคาะฝ่าบาตรละก็.. เก็บบาตรกลับได้ จะมีอาหารมาพร้อมกับดอกไม้มาด้วยอีกแบบหนึ่งก็คือกำหนดระยะเวลาทางว่าจะเดินจากต้นไคจนถึงต้นไคไหน ส่วนใหญ่ประมาณครึ่งๆ ทางเขาก็โผล่มาใส่แล้ว มาก็มีลักษณะชาวบ้านทั่วไป กระมอมกระแมมมานั่นละ แต่ว่าอยู่อย่างนั้นมันมีอยู่อย่างคือว่า ตัวเมตตาคารมีมันต้องทรงตัว ถึงเวลาแผ่เมตตาและภาวนาต่อจนอารมณ์ทรงตัวแล้วรักษาอารมณ์นั้นไว้ต่อเนื่องให้ได้ ๓ วันห้ามพร่อง ถ้าพร่องไม่ได้ รับประทาน ถ้าไม่พร่องเลยก็จะดี ถ้าได้แล้วย่ออย่าประมาทนะ พร่องมือต่อไปก็อด

ถาม : ฝึกเมตตาตัวเดียวหรือคะ ?

ตอบ : ฝึกเมตตาตัวเดียว แรกๆ ใหม่ๆ ฝึกง่ายจะตาย แหม.. วันแรกมันชุ่มมันเย็นเหมือนกับชูกน้ำแข็งไว้นอก มองฟ้า มองดิน มองจิ้งจกตุ๊กเกี่ยมให้มันได้หมด ไม่รู้จะยืมให้ใครเดินไปยิ้มกับถนนก็เอา พอวันที่สองหนักขึ้นๆ เหมือนยังกับแบกช้างไว้ทั้งตัว วันที่สามนี่ไม่เกินครึ่งวันทะร่อทะร่าเป็นนกปีกหักร่วงแอ็ก ไม่เป็นท่า เอาไปรายงานหลวงพ่อก็หัวเราะ ท่านขำ ท่านบอกอย่าลืมนะว่าถ้าท่านเสียไม่ค่อคงตัว ตัวเมตตาคารมีมันทรงยาก เมตตาคารมีใช้กำลังสูงมาก ท่านถึงบอกว่าให้ทำในบ้าน ให้ทำในวัดก่อนเราอยู่ที่ถ้ำกองทุนมันไม่ต้องไปไกล ต้นมะม่วงขึ้นอยู่หน้าตึก หน้าตึกก็มีต้น หลังตึกก็มีต้นเลือกเอาสีว่าจะเอาต้นไหน แล้วโรงครัวก็อยู่ห่างไม่เกิน ๕๐ เมตร อดก็เดินไปโรงครัวก็ได้ แหม..หลวงพ่ท่านพอรู้วิธีก็ออกไป..เกือบตาย ๓เดือนกลับมา มีแต่หนังหุ้มกระดูก ท่านถึงได้บอกว่าท่านเป็นหนี้ชีวิตอยู่ไป ปรังชีวิตให้คืน ๑ รอบ ๘ รอบ กว่าจะครบ ๓ เดือน ท่านตั้งใจว่าจะอยู่ที่ครบ ๓ เดือน

แล้วก็จะกินแต่อาหารที่เขาใส่มาในบาตรเท่านั้นเอง ในป่าอย่างนั้นถ้าไม้ซี้พวกเราเข้าไปมันจะมีใครไปใส่บาตร นอกจากรอเทวดาเขา เทวดาตรงนั้นจริงๆ แล้วเขาให้หอยแม่นนะ สมัยที่อยู่คนเดียว ๒ เดือนกว่าเท่านั้น แรกๆ ลุงปานเขาได้รับคำสั่ง เขาไปส่งเสบียง ส่งไปส่งมาเขาก็จี๊เกียจ บางทีก็ ๑๐ วัน ๑๕ วัน ไม้ได้เจอหน้า พอเทวดาเขาบอกหอยเราก็จีนไว้ เขียนเอาไว้ข้างกองไฟที่นี้ลุงปานมาได้ไปงวดเดียวเท่านั้นแหละ..ครกกระบอกสาบกะเบือมันแบกไปให้หมด กระทั่งที่นอนยังแบกไปให้เลย ขยันมากเลยไอ้ตอนไม่ได้หอยนี้จี๊เกียจ (หัวเราะ) งวดสุดท้ายนี้ทะเลาะกับแสงชัยแทบเป็นแทบตาย ถ้าจำไม่ผิดรู้สึกจะ.. เขานัดกันวันที่ ๒๕ ธันวาคม แล้วแสงชัยเข้าไปวันที่ ๓ มกราคม ลุงปานเข้าไปถึงเห็น ๓ ตัวเจ๋งๆ เลยเพิ่งออกไป โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง บ่นจะประเภทตั้งแต่เดินไปขึ้นเดินกลับเลย คือ ของแกลล้วยกับว่าบุญเกาน้อย ถึงได้สอนไปว่า เรื่องหอยนะ มันเป็นผลของการทำบุญที่ไม่ได้ตั้งเจตนาไว้ก่อนในอดีตส่งผลให้ ถ้าเราทำมากก็ได้มากทำน้อยก็ได้น้อย ให้สังเกตว่าเราเคยเล่นเท่าไรแล้วได้ก็อย่าเล่นเกินนั้นมันเกินบุญตัวเอง มันจะไม่ได้ ลุงปานแกล่เล่นแกล่เล่นล้มเจ้ามือ แกล่อกจะเอาให้มันคั่งสักที่ปรากฏว่าตัวไหนแทงไม้เกิน ๕๐ บาทจะถูก คือ แกลกลับไปกลับมา ถ้าตัวไหนแทงทีหนึ่งหลายๆ ร้อย ยิ่ง ๓ คัมเพงมัน ๑,๐๐๐-๒,๐๐๐ เลย ไม้ได้กินหรือกสุญหมดแกลก็จะไปไ้ตัวที่น้อยที่สุด เข้าไปวันนั้นเจอ ๓ ตัวไม่ต้องกลับ โกรธแสงชัยจนทุกวันนี้คุยกันหรือยังก็ไม่รู้ บ่นจะไม่มี.. ว่านัดกันวันที่ ๒๕ แล้วทำไมไม่มา แต่ความจริงแสงชัยไม่มาแกลก็น่าจะเข้าไปเอง แกลไม่เข้าเองแล้วจะโทษใครล่ะ? เทวดาเขาก็เหลือร้ายนะเขารู้อยู่แล้วว่าไม่มาเขาก็ให้๑ตัวตรงๆ ไปแกลนั่นไปไม่คอยได้หรือก็ขึ้นไปเจอหน้ากันมันแทบจะอุมไปเลย เพราะเจ้าที่แกลนั่นเขาเก่งเขาให้หอยบ่อย

ไปที่โรมันได้กันทุกที หลวงพ่อท่านห้ามอาตมาให้หอย แต่ถ้าเขาบอกมาแล้วเราก็คงไม่ไปไร เราไม่ได้ให้ แต่เราแค่เอาจากเขามาแล้วเราก็คงไอ้ที่ไปได้ก็เหมือนกัน ให้ไม้ได้หรือ แต่ถ้าเจ้าแม่เขาให้เมื่อไหร่ก็ได้ เจ้าแม่โต๊ะโมะให้หอยแกล่แต่ไม่คอยให้ใคร เจ้าแม่ท่านไม่ให้ชี้ชี้ ท่านต้องรู้ว่าเราค้าด้วยว่ามีบุญหรือเปล่า? ถ้าเราของทานบารมีมาสนองยังไม้มันก็ต้องได้ ไม่วางใจก็ทางหนึ่ง นี้แกล่เล่นให้หอย งวดแรกก็ถูกกันไป พวกที่ไม้มันใจไม้ได้เล่นก็ แหม.. อยากรจะไ้งวดต่อไป พอทุ่มลงไปไม้ถูกเลย สมน้ำหน้า! คุยกันเรื่องอะไร? เรื่องกินข้าวเทวดาออกไปยื่นหอยซักจะไปไกล หลวงพ่อท่านห้ามให้หอย ไอ้ตอนที่ให้จริงๆ มันเกิดจากโยมเยี่ยมแม่ครัวที่วัดที่ให้โยมเยี่ยมเพราะแกลมีสังจะ แกลบอกว่าแกลอยากไ้เงินทำบุญเท่าไร ก็ให้แกลไปแกลจะมาขอก็ให้แกลไปตัวเดียวแกลก็ไปเล่นถูกทีหนึ่ง ๒๐๐-๓๐๐ มันไม้เยอะหรือ แต่แกลไ้ถวายสังฆทานแกลก็พอใจ เดียวนี้พอสัก ๒ งวดขึ้นไป คนมันเริ่มสังเกดไอ้ยายนี้ถูกคิดกันนี้หว่า งวดต่อไปมันก็ตาม อาตมาก็บรรลัย (หัวเราะ) หลวงพ่อท่านบอกว่า รู้ๆ อยู่ไปบอกเขามันก็เท่ากับไปปล้นเขา ท่านสั่งห้ามเลย ห้ามให้หอยแล้วห้ามบอกว่าคนตายแล้วไปไหน ถ้าคนตายมันมาบอกเองนี้ อาตมาจะบอกต่อได้ แต่ถ้าคนตายแล้วมันไม่มานี้บอกไม้ได้หรือ ถ้าคนถามบอกไปเลยว่าไม่รู้ บางทีถ้าถวายสังฆทานอยู่เขามาขึ้นบอกเองเลยว่าเขาตายแล้วเขาไปไหน มีอยู่เที่ยวหนึ่งพวกอวมลีนเขามา คนหนึ่งถวายสังฆทานให้หว่า คนหนึ่งถวายสังฆทานให้พ่อ คายแล้วทั้งคู่ ไอ้ผีก็มาในลักษณะมนุษย์ แกล่กมาเลย เอ..เราก้ว่าต้องเป็นพ่อยายคนนี้แน่ๆ เลยถามเขาบอกว่าพ่อหน้าตาอย่างนี้ใช่ไหม? อีกคนบอกไม้ใช่ นั่นนะหว่า (หัวเราะ) ใครจะไปรู้ว่าหว่ามันแกล่มาคนนั้น แสดงว่าชาติที่แล้วเขาทำบุญด้วยดอกไม้ให้หว่า

ไม่ใช่ชนะคนนั้นตัวหนู.. วังี้ ตัวเขาแก่งักเลยนะ เราก็ต้องคิดว่าเป็นพ่อของอีกฝ่ายหนึ่งอยู่แล้ว มันมาแก่ขนาดนั้น ให้อย่างนั้นน่ะบอกได้เพราะเขาตัวเอง แต่ที่เดินมาตามคู่ๆ เลย แล้วผีมันไม่โผล่มาขยับอันนี้บอกไม่ได้หรอก เพราะหลวงพ่อกันห้ามไว้ ท่านบอกว่าการบอกว่าคนตายแล้วไปไหนมีแต่เสมอตัวกับชาตุน ไม่มีกำไรเลย เพราะบางคนทำดีมาตลอดชีวิตแต่ลงนรกเพราะจิตสุดท้ายเขาไปเกาะความเลวเข้า คนทำชั่วมาตลอดชีวิตจิตสุดท้ายเกาะความดีได้ไปสวรรค์ ถ้าไอ้คนทำความดีมาตลอดชีวิตแล้วลงนรกนี้ลูกหลานมันจะมีอารมณ์ทำความดีไหมละ ? ชาตุนข่อยยับไข้ใหม่ถ้าบอกเขา ท่านก็เลยสั่งห้าม ท่านบอกถ้าใครถามบอกให้ไปฝึกเอง ออมสินสำนักงานใหญ่ คุณอัจฉรา ะริกุล สามี แหม.. แก่เชียว ส่วนจริยา ทำบุญให้พ่อแม่แต่งสีทากีว่ามีซิคด้วยนะ เอ๊ะ! เราก็เอ๊ะมันซุดอะไรหน้าตาแปลกๆ ไม่เคยรู้จักหรือว่ามันซุดอะไร ก็ถามเขาพ่อเป็นข้าราชการด้วยหรือ แต่งซุดแบบนี้มาเขาบอก..พ่อเขาเป็นสารวัตรกำนัน เออ..สารวัตรกำนันติดซิคด้วยเหมือนกันนะ ไม่เคยเห็นจริงๆ นะ ของเรามันชินตากับซุดข้าราชการอำเภอหรือพวกครูอะไรอย่างนั้นไข้ใหม่ อยู่ๆ ไปเจอในลักษณะนั้นมันแปลกๆ ไม่เคยเห็นสารวัตรกำนันมันไม่น่าเชื่อว่าเขาจะให้แต่งเครื่องแบบด้วย เราก็นึกว่ากำนันอย่างเดียวให้แต่งเครื่องแบบ

ถาม : อย่างการที่เราจะขออุทิศบุญกุศลให้เขาต้องเกี่ยวเนื่องกับเราหรือเปล่า ?

ตอบ : ถ้าหากว่าท่านมามันต้องเกี่ยวเนื่องกันอยู่แล้ว แล้วถ้าหาก ว่าถามใคร เรื่องอะไร หรือว่าขอการสงเคราะห์จากใคร ยึดองค์นั้นไว้เลย อย่าประเภทเปะปะมั่วไป ถ้ามั่วไปเมื่อไหร่โดยเฉพาเรื่องการถามนี้เดี่ยวโดน เพราะว่า

โลกอื่นเขาไม่โกหกกัน เขาว่ากันตรงไปตรงมา ถ้าเราไปถามเปะปะ โดยเฉพาะปัญหาจำช้อนมันเท่ากับไม่เชื่อถือเขา เดียวเขาก็หลอกเอา ถามใครต้องถามองค์นั้นตลอด

ถาม :

ตอบ : ถ้าสมาธิละเอียดๆ นี้ ได้ยินเสียงตัวเองกรนนะ โดยเฉพาะตั้งแต่ปฐมฌานละเอียดขึ้นไปสติมันรู้อยู่ กรนก็ได้ยินเสียงตัวเองกรน

ถาม : หลวงพ่อกุญทำได้แล้ว

ตอบ : อือม ได้แล้วอย่าเพิ่งไปเชื่อมั่นนะ

ถาม :

ตอบ : เพราะที่กำลังใจของเรามันมีขึ้นมีลงเป็นปกติ ถ้าได้แล้วไปเชื่อว่ามันดีแล้วเดี๋ยวมันพังก็นั่งร้องไห้อีก ต้องระมัดระวังอยู่เสมอห้ามประมาท

ถาม : ปกติกำลังจะมีขึ้นมีลง ?

ตอบ : ถ้าขาดการทบทวนซ้อมไว้เสมอๆ ถ้ามันไม่ใช่อารมณ์ทรงตัวจริงๆ มันจะเสื่อม

ถาม :

ตอบ : ถ้าหากว่าทำสมาธิเสมอมันก็จะทรงตัวไป มันก็จะก้าวหน้าไปมันก็ไม่แน่ถ้าหากว่ากำลังใจยังเป็นโลกียอยู่ บางทีตัวอุกศลกรรมจะตัดมันก็พังเอาคือๆ ที่เขาเรียกสมาธิตก กำลังใจตก มันก็ฟุ้งซ่านไม่อยากจะทำความดี บางทีก็อยากจะชั่วให้มันสะใจ ทำนองนั้น ฟุ้งว่าเขาทำได้แล้วเราก็โมทนานะ ถ้าเขาฟังเมื่อไหร่เราก็คอยประคองไว้แล้วกัน

ถาม : ... (ไม่ได้ยิน)... ถ้าเกิดปัญญายอมรับกันมันก็จะไม่เสื่อม ?

ตอบ : ถ้าวิปัสสนาญาณนี้จะไม่เสื่อม สภาพจิตยอมรับแล้วมันรับเลย

ถาม : ถึงแม้บางครั้งยอมรับแล้วคือหมายถึงว่าเจอยังไง ?

ตอบ : มันจะไม่คัดค้าน มันจะไม่คัดค้านอีก บอกมันว่าไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา มันเชื่อเลย ... (ไม่ได้ยิน)... เป็นไงทิพย์มีอะไรไหม ? รอจนกว่าเขาจะมาใช่ไหม ? เอาเหอะ.. รักยาวให้มันรักสั้นให้ต่อ ของพรรคนี่ถ้าต่อเมื่อไหร่อนาคตมันจุ่มันก็เลยสั้น ก็อย่างทิดฉัตรไง เขาก็คิดว่า เออ..มันน่าจะทำได้แล้วไง.. ท่านนั่งกลุ่มอยู่เรื่องเล็กเรื่องน้อยอะไรบางอย่างมันก็กระทบกระทั่งกันได้จริงๆ แล้วมันน่ากลัว คนมีครอบครัวแล้วโอกาสที่จะดีมันยิ่งกว่าแทงหวายหวังรางวัลทีหนึ่ง คู่ที่เรามาเหมาะสมกันแท้ๆ เลยบางทีตัววาระกรรมมันเข้ามา ก็ทำให้เข้าใจผิดกัน ทะเลาะเบาะแว้งกัน เพราะฉะนั้นการมีครอบครัวนี้สำหรับใครไม่ทราบ แต่สำหรับอาตมานี้รู้สึกว่ามันน่ากลัวมากเลย

ถาม : แล้วมันเป็นทุกคู่ ?

ตอบ : มันก็มี ใช่ไหม ? แต่ว่าโอกาสที่วาระกรรมมันเข้ามาสนอง เมื่อโอกาสที่จะทะเลาะกันบ้านแตกก็มีเยอะ เมื่อคู่ที่ศีลเสมอกัน ทานเสมอกัน ปัญญาเสมอกัน มันหายาก พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าบุคคลที่จะครองสุขกันอยู่ต้อง ทานเสมอกัน ศีลเสมอกัน ปัญญาเสมอกัน แบบนี้ วันนี้คุณทรงยศ เขามาเขาปรารถนาว่า สมัยหลวงพ่อยู่หาภรรยาไปนะ ภรรยาเขาประเภทที่เรียกว่าไม่ชอบเอาเลย ถึงขนาดคัดค้านกันเลย ก็ตัวเองเคารพหลวงพ่อบรรยากาศคัดค้านก็เลยทะเลาะกัน จนกระทั่งทุกวันนี้พอรู้ว่าไปวัดก็บ่นๆ คำๆ ไปเลย แบบนี้ศีลไม่เสมอกัน ปัญญาไม่เสมอกัน ลำบาก

ถาม : หลวงพ่อกะ ปัญญามีอยู่ทางเดียวหรือคะ ?

ตอบ : ทางโลก ทางธรรม ก็ได้ ให้มันเสมอกันก็แล้วกัน ปัญญาทางโลกมันก็น่าจะมีนะ รู้ว่าสามีเราชอบอย่างนั้นเราก็อย่าไปคัดค้านสิ เพื่อความ

ร่มเย็นเป็นสุขของครอบครัวก็คล้อยๆ ตามไปบ้าง พอถึงเวลาเรื่องที่เรารับชอบเขาก็คล้อยตามมาได้ นี่ มันไม่จำเป็นต้องเป็นปัญญาทางธรรมก็น่าจะมองเห็น

ถาม : แล้วอย่างนี้คนที่เขาแต่งงาน แล้วถ้าเขาต้องทำบุญกันเยอะๆ

ตอบ : ก็โอกาสดีขึ้นมันก็มี แต่อย่าเพลินนะ มันไม่ได้ทำบุญมาตลอดช่วงบาปมันมี ถ้าวาระบุญมันสะดุดลงด้วยเหตุใดก็ตาม โอกาสที่บาปมันแทรกมันมี ต้องทำสมาธิต่อเนื่องไปเรื่อยอย่าเพลินเปิดช่องให้เขาเปิดช่องเมื่อไหร่เจ้าหน้มนพยับ มันรายเดียวยังพอจ่ายให้มัน มันมาเยอะเลย แต่สังเกตว่าบางคนพอถึงช่วงตกอะไรๆ ที่มันไม่คิดมันระมูระมี้กันแต่ไม่ไปหมคก็คือเขารุมทวงกันทีเดียว มันหนีมานานแล้วไม่ได้เงินคืนเอาดอกก็ยังดี

ถาม : แล้วพวกที่เข้าวัดกันบ่อยๆ ก็ยังมีอยู่ ?

ตอบ : มันไปทะเลาะกันหน้าหลวงพ่อก็มี อย่างคู่ที่ซัดที่สุดที่สาวกับพี่เขย (ของคนถาม) (หัวเราะ) มันนะเข้าวัดด้วยกันทั้งคู่ แล้วเสร็จแล้วคู่สาวเขามีความสุขไหมตอนนี้

ถาม :

ตอบ : มันไม่ตีกันต่อหน้าหลวงพ่อกะ แต่ว่ายังไงเขาก็ประเภทซัดคอกันอยู่เรื่อยๆ เสร็จแล้วปรากฏว่าตัวพี่เขยของเจ้าหลินเขาคนที่ทุ่มเทที่สุดตอนนี้ยังไม่ได้อะไร แต่คนที่พี่สาวที่เจ็บช้ำน้ำใจอยู่ตลอดจากการกระทำของพี่เขยไปนิพพานแล้วจะ เห็นทุกข์มากกว่า (หัวเราะ)

ถาม : หลวงพ่อก่อน....

ตอบ : จริงๆ ก็คือพี่เขยเขามาก่อน เขาไม่อยากจะแต่งงาน แต่ที่นี้ลูกผู้ชาย.. คนจีนด้วยใจ เสียพ่อแม่บังคับไม่ได้ แต่งแล้วก็ว่าเข็เขาว่าเป็นมารมา

ขวางความคิดเขา ไปๆ มาๆ มารกลับอยู่นิพพาน แต่พระยังไม่ได้ไปไหน (หัวเราะ) ตอนเป็นภรรยาหัวเราะซะไม่มี มันก็ไม่มีเรื่องอะไรนอกจาก เรื่องของพี่เขยเขาอย่างเดียว

ถาม : แล้วเมื่อวานตัดสินใจกันไม่ถูกหรือคะ ?

ตอบ : เขาวางกันไม่ถูก ของเขานั้นมันเกินแค่ของเจ้าประภาเขาพอดี ระยะเวลาๆ นี้ถ้าคุยกันถึงเรื่องนี้ก็ถึงแกเมื่อไหร่แกนั่งหัวเราะอยู่ข้างบน อ้าวสบายแล้ว..ปล่อยมัน (หัวเราะ)

ถาม : (ไม่มีเสียง)

ตอบ : คุณสุวิทย์เขาก่อนข้างจะขวางโลก เขาเห็นว่าสิ่งที่ตัวเอง ทำนะดีแล้วถูกแล้ว การกระทำที่มันดีจริงๆ ที่พระพุทธเจ้าท่านสรรเสริญ มันต้องสายกลางโลกไม่เข้ากรรมไม่เสีย ใช้นี้ประเภทโลกซ้ำไปทั้งแถบเลย แต่งงานไปแล้วแยกห้องนอนเลย ต่างคนต่างอยู่แต่เอาใจพ่อแม่ คนจีน อยากรู้ได้ทายาทสืบสกุล ในเมื่อมันไม่ท้องสักที มันไม่ใช่ปลากัดคนี่มองหน้า กันมันจะไปท้อง ก็ค่าไครมันก็ค่าลูกสะใภ้ละสิ เจ็บแสบขำน้ำใจอยู่ทุกวัน ไปหาหลวงพ่อกูก็ไปได้วะ ก็ไป ปรากฏว่าได้ตัวคนที่ทุกขมันมันเห็น ธรรมได้ง่ายกว่า สบาย

เรื่องของธรรมะมันเป็นสากล ใครก็ตามที่เห็นทุกข์ก็เห็นธรรมเป็น ปกติอยู่แล้ว ถ้ารับไปปฏิบัติต่อเนื่องไปอารมณ์ตรงตัวมันก็ได้เลย ส่วนใหญ่ พวกเรามันจะเห็นเป็นพักๆ ถ้าทุกข์มากๆ ขึ้นมากำลังใจดีหน่อย พอความทุกข์เลยไปก็เริ่มและใหม่ มันทำไม่ต่อเนื่อง การปฏิบัติทุกอย่างทั้งทางโลก ทางธรรมถ้าขาดการต่อเนื่องผลงานจะไม่ดีโดยเฉพาะเรื่องของทางธรรม ถ้า ขาดการต่อเนื่องกำลังของอกุศลกรรมมันแทรกได้เมื่อไหร่ดีคืนยากแล้ว

เหนื่อยสาหัสเลย ลองดูเดอะหลายต่อหลายคนที่ยังให้กำลังใจมันขาดช่วง จากความดีไป กว่าจะตะกายให้มันกลับมาดีเท่าเดิมให้นี้ก็สาหัสแล้วไม่ต้อง ไปหวังดีกว่าเดิมหรอก มันปล่อยให้ลอยตามน้ำมาเยอะแล้ว มันต้องว่าย ตามน้ำขึ้นมา มันเหนื่อยแค่ไหนล่ะ ? เพราะฉะนั้นต้องทำให้ต่อเนื่อง คุยกับคุณทรงยศ เมื่อเข้าถึงได้บอกว่าของเรานี้มันโชคดี บังเอิญว่ามันมีไป อยู่สม่ำเสมอ ต่อให้คนมันด่าแต่ไหน ถ้าเราจะทำเราทำของเราไปเรื่อย โดยเฉพาะตอนเป็นนักเรียนทหาร เวลามันน้อยมากเลขต้นดีห้าอนสามทุ่ม สี่ทุ่มปลุกไปฝึกนอนดีสองดีสามเราต้องลุกมาภาวนา เรารู้ว่าสิ่งที่หลวงพ่อสอนนะดี เราต้องทำให้ต่อเนื่องเข้าไว้ อารมณ์ใจมันถึงได้ทรงตัว คุณทรงยศ เขามาปรารถว่าระยะนี้กำลังเขาแย่มาก ก่อนหน้านี้มีขบขันไมโกรธ ตอนนี่โกรธ ค้างแต่ไม่ทันจะบ่นแล้วละ

ถาม : ..(ฟังไม่ชัด)..

ตอบ : ไม่เป็นไรหรือกินเยอะมันก็กลับเป็นธรรมดา เลือกมันไปเลี้ยง กระเพาะนี้ เลือกมันลงไปไปที่กระเพาะเพื่อไปย่อยอาหารมันทำให้เลือดที่เลี้ยง สมองน้อย มันจะทำให้ซึมหลับ เดี่ยวพอมันย่อยหมดเดี๋ยวก็คาใส กินใหม่

ถาม : สึกกรรมฐานในทางพุทธ มันมีอะไรเกี่ยวข้องกับสัตว์ เจริญงานมั๊ย? เขาบอกเขามีคนหนึ่งเขาเปิด..(ฟังไม่ชัด)..อีทำไหนเขาบอกเขา ถอดจิตมาเป็นสื่อควา เอ๊ย! เป็นสื่อทำอะไรสักอย่างที่เขาก่อนแปลกๆอยู่นะ

ตอบ : พวกนั้นไม่แน่เหมือนกัน เพราะว่าทางด้านเขมรเขาก็มี ปัจจุบัน นี้ยังมีอยู่นะ แต่ไม่แน่ว่าท่านไปไหนแล้ว ทางด้านเหนือมีครูบาอยู่องค์หนึ่ง เรียนวิชาจากเขมร หัวใจเสียตึงเหมือนกัน ขึ้น ๑๕ คำ ขึ้น ๑๕ คำกับแรม ๑ คำ ๓ วัน เขากลายเป็นสื่อ เพราะฉะนั้นครูบาองค์นี้ท่านต้องหนีไปอยู่

ไกลๆ ตามถ้ำตามอะไร ห่างๆ หมู่บ้านน้อย คือพอชาวบ้านเขารู้ว่า อยู่ตรงนั้นๆ เขาก็ไม่ว่าอะไรหรอก แต่ถ้าหากว่าจะถึง ๑๔ คำ ๑๕ คำ ๑ คำ นี่ต้องหนักก่อนกลัวว่าป๊อบป๊อบเป็นขึ้นมาเดียวไปทำร้ายชาวบ้านเขา

ถาม : แล้วเขายังจับตัวไม่ได้ ?

ตอบ : บังคับไม่ได้ เพราะว่ามันเป็นนี้ จิตใจมันก็เป็นสัตว์ไปเลยล่ะ มันต้องหากินตามแบบของเขาไปเลย

ถาม : ก็เขาเป็นสัตว์แล้ว เขารู้มั๊ยว่าเขาเป็นคนมาก่อน ?

ตอบ : ไม่ เขาบอกว่าความรู้สึกมันไม่มีเลย มันเป็นความรู้สึกของ สัตว์เครื่องจาน หิวขึ้นมาทีไรเลอย่างนั้น เขาบอกว่าเขาเองเขาคิดผิด ที่ไปเรียนวิชาพวกนี้ไว้ มันกลายเป็นสัตว์เครื่องจานวิชาอันตรายมาก

ถาม : เลิกไม่ได้ ไซ้มั๊ย ?

ตอบ : เลิกไม่ได้มันติดตัวไปเลย อันนั้นน่าจะอาจจะเป็น ก็มันมี ๒ อย่าง คือ พวกที่ฝึกวิชานี้มาเกี่ยวกับน้ำมันเสื่อสมิง หัวใจเสื่อสมิงอะไรพวก นั้น มันสามารถแปลงเป็นเสื่อได้

ถาม : เพราะว่าเห็นเขาบอกว่า ตั้งแต่เจอมานะ คิดว่าไม่... (ฟังไม่ชัด)... ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับสัตว์เครื่องจานนะตั้งแต่เห็นมา

ตอบ : ก็ ที่มีก็มียู่เหมือนกัน คือ ตั้งใจจะแปลงร่างให้เป็น อาจจะเป็นประเภท อย่างเช่น หลวงปู่ปาน หลวงปู่จง หลวงปู่จาด์ แปลงร่าง เป็นเสื่อไปทดสอบกำลังใจหลวงพ่อย่างนี้ทำได้

ถาม : แต่ที่ฝึกปฏิบัติมัน....

ตอบ : ให้อธิกปฏิบัติให้เป็นอย่างนั้น มันไม่ใช่แน่

ถาม :(ฟังไม่ชัด).... ว่ามันไม่ใช่ก็เลยบอกเขาบอกว่าเคยเห็นนะ

เขาบอกเนี่ยเขาเปิดหนังสือให้คุณ เขาบอกเธอแต่เราไม่เคยเห็น

ตอบ : บอกเขาวาระวังไว้ อันนั้นถ้าหากว่าฆ่าคน ไม่สามารถกลับ คินเป็นคนได้อีกเลย กลายเป็นสัตว์ไปตลอด

ถาม : เขาบอกว่าอะไรนะ ปู่หรืออะไรคนเนี่ย เขาบอกเขาถอดจิต เป็นเสื่อได้ เขายังบังคับวิ่งไปวิ่งมาได้ แต่(ฟังไม่ชัด).... เขาไม่เห็น

ตอบ : ทางใต้เนี่ย....(ฟังไม่ชัด)....เคยได้ยินไหมเรื่องของตาหลวง รอด ตาหลวงเดช ปัจจุบันนี่จะเป็นเจ้าที่มีชื่อเสียงมาก จำไม่ได้ อยู่แถวนครหรืออะไร นั่นก็ฝึกวิชานี้แหละ แล้วก็กลายเป็นเสื่อไป คราวนี้ ตาหลวงรอดนี่พอรู้ตัวว่าตัวเองจะเป็นเสื่อ ก็ออกไปปลุกกระตือบอยู่ในป่า ให้อุณสาวไปส่งอาหาร พอถึงเวลาอุณสาวเรียกก็ เอออๆ วางไว้นั้นแหละ จนกระทั่งวันหนึ่งอุณสาวทนคิดถึงพ่อไม่ไหว เป็นเดือนเป็นปีไม่เห็นหน้าเลย พ่อเอี่ยมมือมารับของสักหน่อยก็ยังดี เอี่ยมมือออกมาเป็นเสื่อเสื่อ

ถาม : แต่พูดภาษาคน ?

ตอบ : ยังประเภทที่เรียกว่า แกยังรักษาสติสัมปชัญญะของคนอยู่ได้ ก็คงจะเป็นลักษณะว่ามันยังมีส่วนของร่างกายที่เป็นคนอยู่

ถาม : แล้วของแกนี่แปลงร่างเฉพาะวัน หรือ(ฟังไม่ชัด)....?

ตอบ : ก็คงจะเป็นตลอด ก็ฝรั่งเขาที่ก่อนหน้านี้ทาง.... (เสียงหอย)....พรานฝรั่งเขียนเอาไว้เกี่ยวกับเรื่องคนกลายเป็นเสื่อสมิงนี้แหละ พวกข้าหลวงอังกฤษที่สมัยก่อนปกครองมลายูอยู่ เขามันก็เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า มีคนที่สามารถแปลงร่างเป็นเสื่อได้ พวกอิสลามเขาฝึกวิชาพวกนี้อยู่ เขาบอกว่า มีเสื่อเข้ามากินวัวชาวบ้านอยู่เรื่อยแล้วมันฉลาดเหมือนคน ไม่ว่าจะคิดกับคักล่าอิ ทำไหนก็ตามมันหลบหลีกได้หมด แล้วเอาวัวไปกินประจำเลยข้าหลวงอังกฤษนี่

แกก็เลยรับอาสาไป อาวุธเกิดด้วย แกก็ไปซ่อนอยู่ในกระท้อบ ครกกระต๊อบ มันมีหน้าต่างมองออกไปมันจะเห็นวัวที่ผูกเอาไว้ ปรากฏว่าพอได้ยินเสียงวัว คั้นแกก็ส่องไฟไป แกบอกว่าแกเห็นชาวอิสลามคนหนึ่งนะ เล็บเป็นเลือดตัว มีลายเสือแต่ว่ายังเป็นร่างของคนอยู่ แล้วก็เขี้ยวขวามากเลย กำลังตะปบกัดวัวอยู่ พอแกส่องไฟไปที่หันมาประเภทว่าคงร้องด้วยความโกรธ เลยเห็นชัดๆ ว่าหน้าเป็นคนอยู่แต่ว่าส่วนอื่นๆ เป็นเสือแล้ว แล้วเขาก็กระโดดเข้าป่า หายไปไม่ทันยิง มัวแต่ตะลึงอยู่ แล้วมาตอนหลังพอเอาวัวไปคักในป่า ยิงได้นั้นเป็นเสือทั้งตัวอยู่แล้วเลยไม่มั่นใจว่าเป็นคนคนนั้นหรือเปล่า แต่ว่าเขาบอกว่าตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เสือที่อาละวาดกินวัวตัวนั้นก็หายไป มันอาจจะรู้ตัวแล้วมันหลบไปอยู่ที่อื่น หรือว่ามันโดนยิงตายไปจริงๆ ก็ไม่รู้

ถาม : ถ้าคิดว่าเขายังได้ตอนกำลังครึ่งคนครึ่งเสือเนี่ย พอเขาตายไปแล้ว เขาจะเป็นของสภาพไหน ?

ตอบ : ก็อย่างคุณสงสัยเขาเล่าให้ฟัง นั้นทางเหนือ แม้ว ครอบครัวยุคหนึ่งพอตัวตายนี้รีบเอาไปฝังเลย ไม่มีการจัดงานศพ ไม่มีการอะไรเลย ปกติพวกแม้วเขาจัดงานศพหลายวัน ลักษณะคนจีน ไปฝัง เสร็จแล้ว แม้ว๒ แม่ลูกก็อพยพไปอยู่ที่อื่น หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีเสืออาละวาดไปกินสัตว์ เลี้ยงชาวบ้านเขา กินสัตว์เลี้ยงชาวบ้าน เขาตามรอยไป ก็ไปถึงหลุมศพ แม้วนั้นนะ แล้วมันมีรอยกว้างชนิดที่ว่าคนมุดเข้าไปได้อยู่ เขาเลยเอาหน้าไม้ผูกเชือกยิงเข้าไป พอชักเข้ามามันเลือดคืด แต่ว่ามันไม่มีเสียงเสือไม่มีอะไรเลยพร้อมใจกันจุดขึ้นมา ปรากฏว่าไอนั้นมันเป็นคน แม้วคนนั้นแหละ แต่ว่ามือเท้าเป็นเสืออยู่ แล้วยังมีหางอยู่หน่วยหนึ่ง เขาก็เลยช่วยกันเผาทิ้งไปเลย

ถาม : อ้าว แล้วตายมันตายยังไม่รู้เลยตายจริงหรือตายปลอม ?

ตอบ : ก็ แสดงว่าตัวเมียเขาต้องรู้อยู่แล้วว่าตัวผู้มีสภาพอย่างนี้ พอตายรีบเขาก็รีบฝังไปเลย

ถาม : แต่ตอนนั้นที่ตายจริงนะสิ

ตอบ : ตายแล้วร่างคนนะตายแต่พวกได้มหิทธิกาเปรต หรือไม้กัลกัญจิกอสุรกาย มันแผ่ร่างหากินต่อ อันตรายเหมือนกัน เรื่องโลกจิมไทย ถ้าหากว่าหลายๆ ไปนี่ก็ประสาหากินเหมือนกัน มันไม่น่าจะเป็นไปได้แต่มันก็เป็นไปได้ "อจิมไทย" พระพุทธเจ้าบอกอย่าไม่ควรคิดไม่ควรไปหาเหตุผล ผู้ใดคิดพิงมีส่วนของความเขินบ้ำ มันเสียเวลากับการปฏิบัติ

ถาม : เรื่องของอะไรที่มันแปลกๆ ไม่สามารถเจอได้ในโลกเนี่ย

ตอบ : เยอะ

ถาม : มันมีเยอะมากเลย ?

ตอบ : กรรมวิบาก โลกจิมไทย มันสารพัดสารเพเลย วิบากกรรม ถ้าทำเอาไว้มันปรุงแต่งออกไปได้พิลึกพิลั่น หิสคารกว่าที่เราคิดเยอะ ได้ดูไอนั้นไหมล่ะ ? หมาตัวหนึ่ง หูมันเหมือนหมี หูมันกลมๆ แล้วก็หางเป็นกระรอก อย่างกับหมาตุ๊กตาเลย

ถาม : มีจริงๆ ?

ตอบ : มีจริงๆ เขาไปเจอมัน เจ้าของน่าจะเจอ เป็นหมาที่เรียกว่า จรจัด เห็นมันโหม่มาก ขับรดไปเจอก็เลยอุ้มขึ้นรถมารักษา จนกระทั่งหาย จนสวยขึ้นมาถึงไปเห็นว่ามันน่ารักขนาดนั้น หูมันกลมๆ กลมบ๊องเลย แล้วก็หางเหมือนกระรอกแต่มันเป็นหมา เขาบอกว่ามันน่าจะมีเชื้อสายของพันธุ์อะไรก็ไม่รู้ ที่เป็นหมาเล็กๆ

ถาม : เชื้อแม่มันเป็นชู้กับกระรอก (หัวเราะ)

ตอบ : เสร็จแล้วเขาเอาไปไว้ในกองตุ๊กตาแล้วถ่ายรูปมา คนบอกไม่ได้ว่าตัวไหนเป็นหมาตัวไหนเป็นตุ๊กตา เอาลักษณะส่วนหัวมันเหมือนตุ๊กตานิ่ แต่หางมันเป็นกระรอก

ถาม : แปลว่ากรรมพันธุ์หรือ ?

ตอบ : ใจมันจะต้องไปฝังอยู่ ไ้แม่หมาตัวนั้นมันต้องฝังข่านถึงหนีหรือกระรอกตอนคลอดลูก (หัวเราะ)

ถาม : คินะเขาไม่จับมันไปดอง

ตอบ : ก็มันยังเป็นๆ อยู่นี่ถ้าตายมันคงโดนผ่าพิสูจน์แม่เลย แต่ความจริงมันพิสูจน์ พวกซินส์ พวก DNA อะไรมันน่าจะรู้ว่ามันเป็นอะไรแน่ะ

ถาม : นักวิทยาศาสตร์ก็คงตามอะไรไม่ทันหรอกคะ

ตอบ : จะไปตามทันอะไร มนุษย์หิมนะมันยังหาไม่เจอเลย ทั้งๆ ที่ว่ามีเป็นฝูง

ถาม : เขาหาไม่เจอเพราะว่าพวกนี้เขาหนี หรือว่าไปไม่ถูกกัน ?

ตอบ : เขาไปไม่ถึง พวกนี้เขาจะอยู่อย่างของทิเบตเขาจะอยู่แถวปากปล่องภูเขาไฟเก่า มันจะมีความร้อนเหลืออยู่ ทั้งๆ ที่รอบข้างเป็นทุ่งหิมะไกลสุดลูกหูลูกตา แต่บริเวณนั้นจะเป็นบริเวณอบอุ่น แล้วพวกผลไม้พวกต้นไม้ขึ้นงามมากเลย พวกพระทิเบตที่เขาศึกษาเกี่ยวกับสมุนไพรมันจะรู้ เพราะว่าเขาไปเก็บสมุนไพรมันเยอะ แล้วพวกนี้ เขาก็คบกับคนอย่างลักษณะว่าผูกมิตรดี อาจจะเป็นเพราะพระมีความเมตตาอยู่เป็นปกติหรือยังงั้นไม่รู้ถึงเวลาไป บางทีสมุนไพรมันเก็บยาก มันอยู่ทางปากเหว หมิ่นเหม่พวกนี้เขาป็นคล่องกว่าเขาก็เก็บให้ เขารู้ว่าเขาประเภทไปจี้ๆ ჭჭๆ ไปไปไปมาเดี๋ยวเขาก็เก็บมาให้

ถาม : เขาคงแปลกใจที่มีพระไปเก็บ ไม่มีพระไปเก็บนานแล้วนะ

ตอบ : พระเขาก็ไปกันเป็นปกติอยู่แล้ว แต่ว่าเขาเองเขาก็คล้ายๆ กันว่ามันไม่มีหน้าที่ไปเล่าให้ใครฟัง ยกเว้นว่าเออ ไปถามตรงตัวก็แล้วไปถ้าไม่ตรงตัวเขาก็ไม่ไปนั่งโพนทนาหรอก

ถาม : มีสักกิ่งกึ่งที่จะกล้าเขียนแบบ ลืมชื่อไปแล้ว ท่านอะไร ?

ตอบ : อีบซัง ลัมปา หนังสือเล่มนั้นอ่านตั้งแต่ปี.๒๒ นะ แล้วแปลใหม่ๆ นี่เขาแปลอะไร The third eyes คาที่ ๓ มาใช้ชุดใหม่มันแปลเป็นอะไร โอมมณิปัทเมหุม ไซไหม ? เล่มเดียวกันเลย นั่นอ่านตั้งแต่ ปี.๒๒ ในสมัยที่ตะลุยอ่านหนังสือให้หมดทั้งห้องสมุดนะไปเจอเข้า

ถาม : วัฒนธรรมพวกนี้ ยังมีเหลืออยู่มัยที่ทิเบต เขาเขียนว่าคำรายนาคีพวกนี้

ตอบ : วิทยาการพวกนี้มันก็สืบทอดมาเรื่อย แต่ว่ามันเสื่อมไปตามยุคตามสมัยเพราะคนที่ก็จะศึกษารู้จริงมันน้อยไป

ถาม : เพราะว่าคนทำดาที่ ๓ ได้ มันมีแค่บางคนเองมั้ง อยากเห็นของจริงจะเป็นยังไง คงเป็นเหมือนแผลเป็นแน่เลย

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกัน แต่ฟังคู่มือแล้วมันหวาดเสียว เขาสร้างดาที่ ๓ ด้วยการเอาส่วนไขตรงหน้าผากเข้าไปถึงไอ้โพรงอากาศอะไรโพรงไหนสมันนะ เสร็จแล้วก็ฝังสมุนไพรมัน

ถาม :(ฟังไม่ชัด)....

ตอบ : ก็ไทยมหารัฐประเทศของเราจะเริ่มกว้างขึ้น

ถาม : เป็นระบบสาธารณรัฐ(ฟังไม่ชัด)....

ตอบ : ก็แล้วแต่ว่าเราจะปกครองระบบไหนละ เกิดมีใครเขามาฟังฟัง

ขอร่วมวงไพบูลย์ด้วยกับเขาเอาไว้ก็แล้วกัน ประเทศจะใหญ่ขึ้นเรื่อยไหม? โทหกมัน? กัดฟันอยู่อีกสัก ๒ รัชกาล เดียวก็ได้เห็นเอง คนอื่นๆ เขายังอยู่ได้ตั้ง ๔ แผ่นดินนะอะ แต่ถ้ามันอยู่แผ่นดินรัชกาลที่ ๕ นี่แผ่นดินเดียวก็ปางตายแล้ว ๕๐ กว่าปี (หัวเราะ) ที่พูดถึงรัชกาลที่ ๕ เผลอไป รัชกาลที่ ๕ นั้นเท่าไร? ๔๒ ปี

ถาม : รัชกาลที่ ๕ นี้ น่าจะ ๖๐

ตอบ : ก็กำลังลุ่นอยู่ให้ท่านอายุถึง ๘๓ ปี เพราะท่านอยู่ถึง ๘๓ ปี ก็เท่ากับว่าท่านต้องครองราชย์เท่าไรล่ะ? ๖๔ ปี เพราะท่านครองตั้งแต่อายุ ๑๘ นี้

ถาม : ไม่มีใครลบสถิติได้

ตอบ : ก็ไม่แน่เหมือนกัน สมัยพระบรมไตรโลกนาถเท่าไร? ๓๐ปี ไขใหม่? รัชกาลที่ ๕ ท่านก็ลบสถิติไป พอรัชกาลที่ ๕ ท่านครอง ๔๒ปี ใครๆ ก็ไม่มีคนลบสถิติได้ รัชกาลที่ ๕ ท่านก็ลบได้ อย่าลืมนะบางช่วงนี้ คนจะอายุยืนมากนะ บางช่วงก็อายุเป็นหมื่นปีอย่างนี้ก็น่าจะทำลายได้

ถาม : ก็คงไม่ใช่ในอีก ๒ รัชกาล

ตอบ : ก็ไม่รู้เหมือนกันแต่ว่าราชวงศ์จักรีของเรามีเป็นร้อยรัชกาลไม่ต้องห่วง

ถาม : อ้อ จะมีเป็นร้อยหรือคะ?

ตอบ : มีเป็นร้อยรัชกาลเลย

ถาม : แล้วอีก ๒ รัชกาลนี้สักกี่ปี?

ตอบ : อันนี้เป็นนิทานโกหก ถ้าใครอยากรู้ว่าจริงไหม ต้องอยู่ดูสิว่า จะมีเป็นร้อยรัชกาลจริงหรือเปล่า

ถาม : แล้วจะสืบต่ออย่างไร?

ตอบ : ถึงเวลาที่รู้เองแหละ ก็อย่าไปกังวลสิ

ถาม : อยุรขานี้มีกี่รัชกาลคะ

ตอบ : อยุรขานี้ ๓๓ มั่ง ๔๐๐ กว่าปีใหม่ ๔๑๗ ปี

ถาม : จะมีกี่หลายราชวงศ์อยุรขานี้

ตอบ : ราชวงศ์ปราสาททอง ราชวงศ์สุวรรณภูมิ ราชวงศ์บ้านพลูหลวง ก็อย่างพระเจ้าทองด้วง ๗ วันเอง พระยอดฟ้าก็ปีเอง ไม่ถึงปีมั่งที่โคขุนบรมวงศาธิราช จับปลงพระชนม์ แล้วแม่อยู่หัวศรีสุดาจันทร์ มาว่าราชการแทน ใ้คำว่ามีแม่ยั่วเมืองนะ สมัยก่อนมันมาจากคำว่า "แม่อยู่หัวเมือง" แล้วเสร็จแล้วมันก็เลยกร่อนลงมาเหลือแค่แม่ยั่วเมือง ใ้สมัยใหม่มันอ่านเป็นแม่ยั่วเมือง กลายเป็นไมคิ สมัยก่อนเขาหมายถึงผู้หญิงที่ครองเมือง

ถาม : ประวัติศาสตร์จีนอย่าง บูเช็กเทียนนี่ เขาครองราชย์ความสามารถในการปกครองประเทศเป็นอย่างไรบ้าง?

ตอบ : มหาเสนาบดีเก่ง

ถาม : เป็นเพราะว่ามีคนดีหรือไม่ใช่ความสามารถส่วนตัว

ตอบ : ก็ต้องใช้คำว่านายกรัฐมนตรี ก็คือว่า เด็กอินเกียคนี่ เขาจะเป็นคนที่ซื่อสัตย์มาก ซื่อสัตย์แล้วตรงไปตรงมา ขนาดจักรพรรดิมีท่านเกรงใจ จนกระทั่งมืออยู่ช่วงหนึ่ง อย่างของเด็กอินเกียคนี่มันจะเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุด เรื่องเกี่ยวกับอธิษฐานบารมี เด็กอินเกียคนี่ เขาจะโดนประหารชีวิต ก็อธิษฐานว่าถ้าเขาไม่ผิด ขอให้พระอาทิตย์ขึ้นทางตะวันตก มันจะด้วยเหตุผลกลใดก็แล้วแต่ มันจะเกิดเป็น มิราจภาพลวงตา

หรือบังเอิญมันจะมีฝนอะไรตกทางด้านนั้นแล้วมันจะสะท้อนเงาพระอาทิตย์อะไรก็ตามก็ไม่ว่าแต่พระอาทิตย์ขึ้นทางตะวันตก เขาก็เลยต้องปล่อยขนาดธรรมชาติช่วยขนาดนั้นนะ เพราะฉะนั้นไอ้เรื่องอธิษฐานบารมีนี่ล้อเล่นไม่ได้นะ บุคคลที่กำลังบารมีเขาถึงนี้ เขาทำได้จริง

ถาม : ขออะไรก็จะได้ ?

ตอบ : ขออะไรก็เป็นไปตามนั้น แต่ว่ามันจะต้องไม่ใช่เรื่องของผิดศีลผิดธรรม เขาซื้อสัตย์มาตลอด ไม่เคยทำผิดเลย จนกระทั่งคอนหลังได้แต่งตั้งเป็นมหาเสนาบดี บูชกัเทียน นี่เขาเป็นคนที่ใช้คนเป็น นอกจากท่านจะมีความสามารถ ในการปกครองแล้วยังใช้คนเป็น คนไปตำหนิท่านว่าชั่วเยอะ แต่ว่าไม่เข้าใจความคิดของท่าน ท่านเห็นว่าฮ่องเต้ยังมีนางสนมตั้ง ๓,๐๐๐ นะ ท่านเอง ก็เท่ากับว่าเป็นฮ่องเต้ผู้หญิง มันก็ต้องมีบ้าง ท่านก็เลยคิดผู้ชายไปเป็นสนมเหมือนกัน คนสมัยใหม่นี้มันเล่นเอาศีลธรรมจรรยาของสมัยนี้ไปวัดเขา มันจะไปอะไรได้ล่ะ ของเขา เขาก็แสดงออกถึงพระราชอำนาจ ซึ่งความยิ่งใหญ่ของท่านไซ้ไหม ? ท่านก็ทำเป็นปกติ อย่าลืมนะว่าแผ่นดินสมัยบูชกัเทียนนี้ จีนนี่เจริญรุ่งเรืองมากเลยนะ ขนาดต่างประเทศยอมรับเขาไม่เก่งจริงเขาคงไม่ทำได้หรอก แล้วอีกอย่างนี่มหาเสนาบดีคิดด้วย ชื่อสัตย์มาก ตรงไปตรงมาทุกอย่าง เชื่อพระวงศ์ทำผิยงโดนลงโทษเท่ากับคนสามัญนะ แล้วโดยเฉพาะมันมีอยู่รายหนึ่ง เป็นนักบวชแล้วก็เป็นซู้ดๆ กับบรรดาผู้มีอำนาจ แล้วไม่สามารถที่จะปิดบังความชั่วของตัวเองได้ก็แอบจับผู้หญิงที่ไปทำบุญไหว้พระที่วัดของตัวเองไปจิ้งห้อยได้คืนไปข่มขืน พอท่านสอบสวนไปถึง สั่งประหารเลยไม่เกรงใจ เป็นราสนมัยนี่กล้าแคะมัยล่ะ ? พอบอกสมบัติบักจ้อนี้ไม่มีใครกล้าหือ.... (หัวเราะ) ของเขาตรงไปตรงมา

เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนมาก ถ้าใครอยากจะทำร้ายละเอียดต้องอ่านในเรื่องบูชกัเทียน หรือไม่ก็อ่านประวัติศาสตร์จีนทีละช่วงก็ได้ อย่าง น่าร้อง ปักซ้อง ตั้งฮั่น ไชฮั่นหรือว่าซ้องกั๊งอะไรพวกนั้น ซ้องกั๊งนี่มันเกี่ยวกับ๑๐๘ ผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขาเหอชิงซาน ดันราชวงศ์ซ้อง ราชวงศ์ซ้องก็แย่งแบ่งออกเป็นราชวงศ์ซ้องฝ่ายเหนือ ราชวงศ์ซ้องฝ่ายใต้มีการย้ายราชธานี ตั้งฮั่น ไชฮั่นก็ประเภทตะวันออกตะวันตกของกนจินเขาสืบทอดมาหลายๆ พันปี

ถาม : แล้วจะกลับไปสู่ระบบจักรพรรดิอีกทีรีเปล่าครับ ?

ตอบ : ก็ต้องลองดู ถ้าอยู่ถึง อย่างสมัยของเหมาเจ๋อตุง หรือว่าเติ้งเสี่ยวผิง เขาก็ลักษณะเป็นจักรพรรดิหลายๆ อยู่ดี บัญชาการได้หมด

ถาม : มีนาพระมหากษัตริย์จีน เขาถึงเรียกว่าจักรพรรดิ เพราะมันใหญ่ดี

ตอบ : น่าจะให้เขา จักรพรรดิจีนนี่ถือว่ามีความสามารถมากที่สุด

ถาม : แล้วอย่างไรไซ้กับหยางกุ้ยเฟยล่ะครับ ?

ตอบ : ทำไม ? หยางกุ้ยเฟย ไชฮั่นนี่มีตัวจริง จริงๆ แล้วสมัยนั้นผู้หญิงไม่สามารถที่จะครองอะไรได้เลย ต้องพึ่งพิงผู้ชายโดยตลอด ก็เลยเหมือนกับสมบัติชิ้นหนึ่งจะยกให้ใครก็ได้ โดยเฉพาะผู้ชายที่เป็นเจ้าของจะยกให้ใครก็ต้องตามเขาไป ดูๆ แล้วก็น่าสงสารหยางกุ้ยเฟยนี่อยู่ในลักษณะที่เรียกว่า เป็นพระสนมท่านให้เสน่ห์ความงามของตัวเองให้เป็นประโยชน์ ก็เลยสามารถผูกมัดใจฮ่องเต้ได้ แต่ว่าฮ่องเต้เองก็ขาดสติไป ลุ่มหลงมัวเมาอยู่จนกระทั่งไม่ได้ว่าราชการ เรื่องมันก็เลยปั่นป่วนวุ่นวายกันไปหมด ก็เขาบรรยายความงามของไซ้ชีว่า นกบินอยู่ถ้าเห็นก็ตกเลย ปลาว่ายน้ำอยู่ก็จมไปเลย

ถาม : แล้วมาสิ้นสุดที่ราชวงศ์ถัง ?

ตอบ : ราชวงศ์ถัง พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ สมัยนั้นทั้งทางโลกทางธรรมเจริญมาก แผ่นดินจีนกว้างใหญ่ที่สุด กว้างกว่าปัจจุบันนี้เยอะ

ถาม : สมัยของมองโกล ที่เจงกิสข่านตีไปถึงยุโรป แล้วไม่ใหญ่กว่าหรือครับ ?

ตอบ : อันนั้นนี่มันการศึกษาการสงคราม ไม่ได้หมายความว่าศาสนาจะรุ่งเรือง สมัยพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ที่นี่ก็สมัยที่พระถังซำจั๋งไปอาราธนาพระไตรปิฎกจากอินเดียไป ศาสนารุ่งเรืองมาก สร้างวัดชะงนเป็นพันๆ วัดเลี่ยละ โดยเฉพาะวัดม้าขาว ที่สร้างถวายบูชาโดยเฉพาะสร้างถวายพระถังซำจั๋ง เป็นวัดที่ใหญ่ที่สุดในนครลกเอี้ยงนะสมัยนั้นลกเอี้ยงนี้ภาษาจีนกลางเขาเรียกว่า "ฮัวหยาง"

ถาม : พระถังซำจั๋งนี้มีตัวจริงหรือคะ ?

ตอบ : มีจริงๆ พระถังซำจั๋งนี้แหละมังที่เขียนถึง ไซริเปล่า ที่เขียนถึงเกี่ยวกับเรื่องไซยา อาณาจักรศรีวิชัยของไทยเรามีอยู่ในบันทึกการเดินทางของท่านด้วย

ถาม : แต่ว่าไซอิวจริงๆ แล้วเนียเขาเอาประมาณการไม้ต่อ

ตอบ : มันก็ลักษณะเดียวกับสามก๊กไป สามก๊ก มันก็มีแต่แต่งเติมไปอะไรเข้าไป

ถาม : แสดงว่าไม่มีขงเบ้ง ?

ตอบ : มีแต่ขณะเดียวกันก็เป็นพวกเรา ก็ประเภทที่ว่าขงเบ้งเป็นพระเอกใจ ลองนึกดูว่า ถ้าเราเป็นโจโจละ ยกพวกไป ๑๕ หมื่นเหลือกลับมา ๓๐ เนี่ย ๑๕ หมื่น ๑๕๐,๐๐๐ คน มันตายไป ๑๔๐,๐๐๐ กว่าเหลือมา ๓๐

เป็นเราไหมนี่ละ ตายกันที่ขนาดนั้น เราก็คงว่าขงเบ้งนี้โหดสุดๆ เลยใช่ไหม?

ถาม : ข้าศึกจำนวนเท่าไรคะ เหลือกลับไปแค่นั้น

ตอบ : ข้าศึกจำนวนเท่าไร ประมาณ ๓๐,๐๐๐ ขงเบ้งเขาใช้ภูมิประเทศ ใช้ดินใช้น้ำ ใช้ลม ใช้ไฟช่วย โดยเฉพาะไฟเผาสังหารข้าศึก

ถาม : ผมสังเกตว่าหลวงพี่ก็อ่าน(ฟังไม่ชัด).... หลวงปู่มันท่านทำ(ฟังไม่ชัด).... จริงๆ มั้ยครับ ?

ตอบ : ทางสายอีสานที่ต้องปฏิบัติลำบากเราต้องดูด้วยนะลักษณะภูมิอากาศ ลักษณะการทำมาหากินของทางสายอีสานนี้จะลำบากมาก ยิ่งสมัยก่อนที่การชลประทานยังไม่เหมือนสมัยนี้ มันแห้งแล้งจริงๆ การต่อสู้คลื่นรณเขาต้องมากกว่าปกติ กำลังใจเขาจะเข้มแข็งมาก ถ้าไม่ได้เจอทรมานมากๆ นี่จะเอาไม่ลง ดังนั้นสายหลวงปู่มันถึงได้ถนัดเกี่ยวกับรูดงควัด บางคนบอกว่ารูดงควัด ๑๓ ชื่อของพระพุทธเจ้าเป็นอัครกนิมธานุโยค คือ ทรมานตัวจนเกินไป อันนี้ไม่ใช่ รูดงควัด แปลว่าการแผดเผา เผากิเลส จะเหมาะสำหรับท่านที่กำลังใจเข้มแข็ง กลายเป็นพอดีของท่านไม่ใช่การทรมานคน

โปรดเวไนยสัตว์

สมัยนั้น อุปติสสะ และ โกสิลิตะ ประพฤติพรหมจรรย์อยู่ในสำนักของ
อัญญาปริพาชก ในกรุงราชคฤห์ ทั้งสองได้ทำตีกากันว่า ผู้ใดบรรลุ
อมตธรรมก่อนผู้หนึ่งจับบอกแก่อีกผู้หนึ่ง

เข้าวันหนึ่ง อุปติสสะได้เห็น ท่านพระอัสสชิ กำลังเที่ยวบิณฑบาตใน
กรุงราชคฤห์ มีอริยาบถที่น่าเลื่อมใส เมื่อท่านพระอัสสชิกลับจากบิณฑบาต
อุปติสสะจึงเข้าไปหา กล่าววา อินทริยของท่านผ่องใส พิวพรรณของท่าน
บริสุทธิ์ผุดผ่อง ท่านบวชเฉพาะใคร ใครเป็นศาสดาของท่าน และท่าน
ชอบใจในธรรมของใคร

ท่านพระอัสสชิตอบว่า พระมหาสมณะตักขบุตร ทรงออกบวช
จากตักขตระกูล เราพบเฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น พระผู้มี
พระภาคเจ้าพระองค์นั้นเป็นศาสดาของเรา เราชอบใจธรรมของพระผู้มี
พระภาคเจ้าพระองค์นั้น

อุปติสสะถามว่า พระศาสดาของท่านสอนอย่างไร แนะนำอย่างไร
ท่านพระอัสสชิกล่าวว่า เราเป็นผู้บวชใหม่ เพิ่งมาสู่พระธรรมวินัย
นี้ไม่นาน ไม่อาจแสดงธรรมให้กว้างขวางได้ แต่ถึกล่าวแต่ข้อความโดยย่อ
แก่ท่าน พระบรมศาสดาได้มีพุทธเจ้าตรัสว่า

ธรรมเหล่านี้เกิดแต่เหตุ
พระตถาคตทรงแสดงเหตุแห่งธรรมเหล่านั้น
และความดับแห่งธรรมเหล่านั้น
พระมหาสมณะมีปกติตรัสอย่างนี้

อุปติสสะได้ฟังธรรมปริยายนี้ ดองดาเห็นธรรมปราศจากธุลี ปราศจาก
มลทินว่า

สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา

อุปติสสะปริพาชกในขณะนั้น

เวลาต่อมา อุปติสสะเข้าหาไปโกสิลิตะ เล่าเหตุการณ์ทุกอย่างให้
ลหายฟัง โกสิลิตะฟังธรรมปริยายนั้น ก็ได้ดองดาเห็นธรรมเช่นเดียวกับ
สองลหายจึงเข้าไปอาสาอัญญาผู้เป็นอาจารย์ แล้วเดินทางไปยังพระวิหาร
เวฬุวัน เพื่อเฝ้าพระพุทธองค์ พร้อมด้วยบริวารอีก ๒๕๐ คน

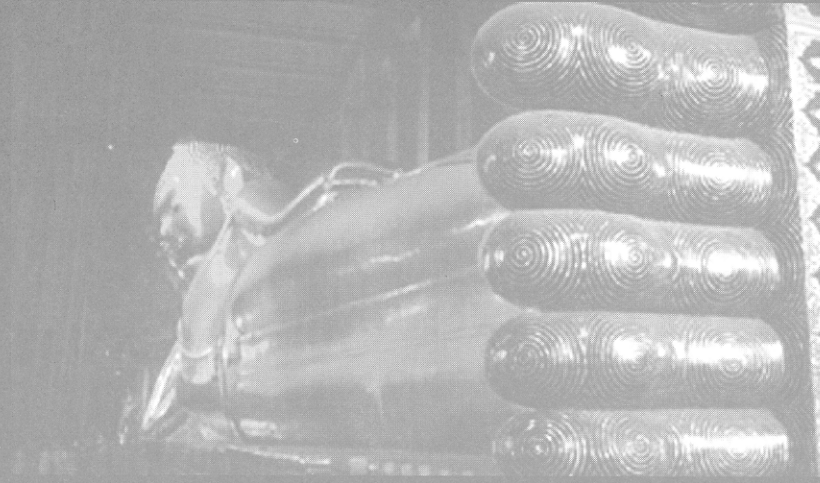
พระผู้มีพระภาคเจ้า ทอดพระเนตรเห็นสองลหายเดินมาแต่ไกล
รับสั่งกับภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ลหายสองคนนั้นคือ
อุปติสสะ และ โกสิลิตะ กำลังมา ทั้งสองนี้แหละจักเป็น คู่ศรัทธา จักนี่ยม
ของเรา

ครั้นถึงที่ประทับแล้ว สองลหายได้ขับศิษะลงที่พระบาทของ
พระผู้มีพระภาคเจ้า กราบทูลว่า ขอพอกับพระพุทธเจ้า ฟังได้บรรพชา
ฟังได้อุปสมบทในสำนักพระผู้มีพระภาคเจ้า พระพุทธเจ้าข้า
พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า พอกเขาสงเป็นภิกษุมาเถิด ธรรม
อันแรกกล่าวดีแล้ว พอกเขาสงประพฤติพรหมจรรย์ เพื่อทำที่สุดแห่งทุกข์
โดยชอบเถิด

เพราะเหตุที่พระอุปติสสะ เป็นบุตรของนางลารีพรหมณี และ
พระโกสิลิตะ เป็นบุตรของนางโมคคัลลีสรีพรหมณี พระพุทธองค์จึงเรียกท่าน
ตามนามของมารดาว่า ลารีบุตร และ โมคคัลลิตะ

เมื่อลหายทั้งสองบวชแล้ว เมื่อใดที่พระลารีบุตร ได้อยู่ในวิหาร

เดียวกับท่านพระอัสดชิเถระ เมื่อท่านจะเข้าไปอุปัฏฐากพระเถระ ด้วยความเคารพ ด้วยคิดว่าพระเถระผู้มีอายุนี้ เป็นบูรพาจารย์ของเรา เราได้อาศัยท่านผู้มีอายุนี้ จึงได้รู้คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า แต่ว่าเมื่อใดมิได้อยู่ในวิหารเดียวกับท่านพระอัสดชิเถระ หากได้ทราบว่าคุณพระเถระอยู่ ณ ที่ใด ท่านก็จะหันหน้าไปทางทิศนั้น ไหว้ด้วยเบญจางคประดิษฐ์แล้วประคองอัญชื่อนมัสการ

ภิกษุทั้งหลายเห็นการกระทำนั้นแล้ว อันหนักหนา ท่านพระสารีบุตร เป็นถึงอัครสาวก แต่ยังไม่ไหว้ที่สถิตย์แม้ทุกวันนี้ ท่านคงจะยังละทิ้งภิกษุของเรา พรหมณไม่ได้กระมัง

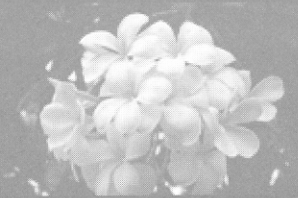
พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบด้วยโสตธาตุอันเป็นทิพย์ จึงรับสั่งให้ทำภิกษุเหล่านั้น ตรัสว่า ภิกษุทั้งหลาย สารีบุตรหาได้นอบน้อมทิศไม่ สารีบุตรเป็นบุรุษอาจารย์ เธอได้รู้พระธรรมเพราะอาศัยผู้ใด เธอจึงได้นมัสการนอบน้อมผู้นั้น ซึ่งเป็นอาจารย์ของตน

พระโมคคัลลานะ อุปสมบทแล้ว หลีกไปบำเพ็ญเพียรอยู่ ณ กัถลาลามุตตคาม ในวันที่ ๗ ขณะที่พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่ เภสัชลาวัน ใกล้เมืองลุมพินี ซึ่งอยู่ระหว่างกรุงเวสาลี กับกรุงสาวัตถี พระองค์ทราบด้วยพระญาณว่า พระโมคคัลลานะถูกความเพียรในการขงกรรม บังคับตลอด ๗ วัน นั่งเฝ้าอยู่อยู่ในท่าขงกรรม จึงเสด็จไปปรากฏพระองค์ ที่กัถลาลามุตตคาม ประทานโอวาทว่า โมคคัลลานะเมื่อเธอมีสัญญาอย่างไร อยู่ เธอพึงทำในใจซึ่งสัญญานั้นให้มาก จักละความง่วงได้ หากยังละไม่ได้ เธอพึงปฏิบัติดังนี้

๑. พิจารณาถึงธรรมตามที่ได้ดับแล้ว ได้เรียนมาแล้ว
๒. สบายธรรมที่ได้ดับแล้ว ได้เรียนมาแล้วโดยพิสดาร
๓. ยอนช่องหูทั้งสองข้าง เอามืออุด
๔. ลูกขี้ขี้ เอาน้ำล้างตา เทลียวัตถุทิ้งทลาย แขนงศุดา
๕. ทำในใจถึงอาโลกสัญญา ตั้งความสำคัญว่า กลางวัน หรือ กลางคืน ย่อมมีแสงสว่างเหมือนกัน

๖. อธิษฐานการเดินขงกรรม ดำรงอินทรีย์ ไม่คิดไปภายนอก
๗. สำเร็จสี่ขงขง ข้อนเท่าเทลิ่อมเท่า มีสติสัมปชัญญะในการ นอน การหลับ และการตื่น

ตักจนโมคคัลลานะ เธอพึงศึกษาอย่างนี้แล จักละความง่วงง่วงได้ และเธอพึงศึกษาอย่างนี้จักว่า เราจักไม่ถืออดเข้าไปสู่ตระกูล เราจักไม่พด ถ้อยคำซึ่งจะเป็นเหตุให้ท่มเถียงกัน เราจักไม่สรรเสริญความคลุกคลีด้วย หมุ่น ทั้งคฤหัสถ์และบรรพชิต แล้วตรัส ขาดก็มีมัญฐาน ว่าด้วยการ พิจารณาภายใน ด้วยอำนาจธาตุ ๖ คือ ปฐวีธาตุ อาโปธาตุ เตโชธาตุ วาโยธาตุ

อากาศธาตุ และวิญญานธาตุ ว่าธาตุเหล่านั้นไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ตัวตนของเรา ไม่ควรยึดมั่นด้วยตัณหาและทิฏฐิ

พระโมคคัลลานะ ปฏิบัติตามพระโอวาทของพระบรมศาสดาได้ บรรลุอรหัตตผลแห่งตลอดที่สุดแห่งสาวกบารมีญาณ พระสุตธรรมาธิบดีเป็นทั้งพระโอวาท เป็นทั้งวิปัสสนา สำหรับท่านพระโมคคัลลานะเถระ

พระสารีบุตร หลังจากอุปสมบทแล้ว ในวันที่ ๑๕ ขณะที

กำลังถวายงานพัดอยู่เบื้องพระปฤษฎางค์ของพระศาสดา ณ ถ้ำสุกรขาตา บนภูเขาชิลมกุฎ ได้ฟัง ทิฆนขสุตฺต ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงแก่ ทิฆนขปริพาชก ผู้ทอานชาย ว่าด้วยเรื่องทิฏฐิเป็นเหตุให้เกิดการวิวาท ทรงให้พิจารณาภายในใจโดยความเป็นของไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นความเจ็บไข้ เป็นความทรุดโทรม เป็นของว่างเปล่า เป็นของมิใช่ตน ให้ละความพอใจในกาย ความเยื่อใยในกาย และทรงแสดงเวทนา ๓ อันอาศัยปัจจัยปรุงแต่งเกิดขึ้น มีความสิ้นไป เสื่อมไป ดับไปเป็นธรรมดา ไม่ควรยึดมั่นด้วยทิฏฐิ พระสารีบุตรได้ยินพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัส การให้ละธรรมเหล่านั้น การละละสังขารเหล่านั้นด้วยปัญญาอันยิ่ง พิจารณาตามไตรรัตน์แห่งธรรมนั้น อดิของทานหลุดพ้นจากอาสวะบรรลุอรหัตตผล แห่งตลอดที่สุดแห่งสาวกบารมีญาณ และปัญญา ๑๖ ณ ที่นั้น

ดวงตาเห็นธรรมปราศจากกุฎี ปราศจากมลทิน เกิดขึ้นแล้วแก่ ทิฆนขปริพาชกว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งมวลมีความดับไปเป็นธรรมดา บรรลุเป็นพระโสดาบัน

ลำดับนั้น ทิฆนขปริพาชก กราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า ข้าแต่ท่านพระโคตม ภาษิตของพระองค์แจ่มแจ้งนัก เปรียบเหมือนบุคคลทงาย

ของที่คิดว่า เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง หรือตามประทับในที่มืด ดยคิดว่าผู้มีลักษณะลักษณะรูป ข้าพระองค์ข้ถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าพระธรรม และพระภิกษุสงฆ์ ว่าเป็นสรีระ ของท่านพระโคตมทรงลำข้าพระองค์ ว่าเป็นอุปาทกขังถึงสรีระตลอดชีวิต จำเดิมแต่บัดนี้เป็นต้นไป อรรถกถากล่าวว่า ท่านพระสารีบุตรเสมือนบุคคลที่เห็นผู้อื่น กำลังบริโภคอาหาร แต่ตนเองบรรเทาความหิวลงได้ ทั้งดื่มได้บริโภคอาหาร นั้นแล

วันที่ท่านพระสารีบุตรบรรลุอรหัตตผล ในเวลาน้ำยมีการประชุมสงฆ์ ณ พระเวฬุวันวิหาร ที่เรียกว่า สาตรวงค์สหินบาต อันประกอบด้วย องค์ ๔ คือ

เป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ อยู่ในมาฆฤกษ์ ฤกษ์ ๑๒๕๐ องค์ มาประชุมกันโดยมิได้นัดหมาย ฤกษ์ทุกรูปล้วนเป็นพระอรหันตขัลลสาป ผู้ได้อภิญญา ๖ ฤกษ์ทั้งหมดล้วนเป็นเอตทัภิกษุอุปสมบท

ในที่ประชุมสงฆ์ครั้งนั้น พระพุทธองค์ทรงสถาปนาพระสารีบุตร และพระโมคคัลลานะให้เป็น คู่อัครสาวก ตรัสว่า สาวกบารมีญาณของ ทั้งสองท่านนี้ ได้นำเพี้ยมาเต็มเปี่ยมแล้ว นับด้วยสองไขยกับอักษรสลักกับ อากนั้น ทรงแสดง โอวาทปาฏิโมกข์ ในท่ามกลางที่ประชุมสงฆ์ ณ พระเวฬุวันวิหาร อันมีภิกษุปรารถนวิไล ๑๐๐๐ รูป ภิกษุบริวารของท่าน พระสารีบุตร และพระโมคคัลลานะอีก ๒๕๐ รูป ความว่า ขันติเป็นธรรมเครื่องเผือกเลไลอย่างยิ่ง พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสว่า